

शिवस्तवमञ्जरी

சிவஸ்தவமஞ்ஜரீ

தமிழ் அநுவாதம்

ஆக்கியோன்

பண்டித வரதூல வே. ராமசந்திர சர்மா

பிரசுரம்:

கே நாராயணஸ்வாமி

5 பிருந்தாவனம் தெரு

மயிலாப்பூர் மதராஸ்-4

ஸித்தார்த்த
1979

சித்திரை
ஏப்ரல்

ஸமர்ப்பணம்

தமது வாழ்நாட்கள் முழுவதும் ஆஸ்திகர்களாக வாழ்ந்து எங்களுக்கு கடவுள் பக்தியையும், அறநெறியையும் புகட்டி வளர்த்த எங்களுடைய தந்தையார் திருநெல்வேலி வக்கீல் ஸ்ரீ என். ஜி. ஸுப்பய்யர், தாயார் ஸ்ரீமதி மஹாலக்ஷ்மி அவர்களின் நினைவாக இந்நூல் அவர்களுடைய ஸ்ரீ சரணங்களில் ஸமர்ப்பணம் செய்யப் பெறுகிறது.

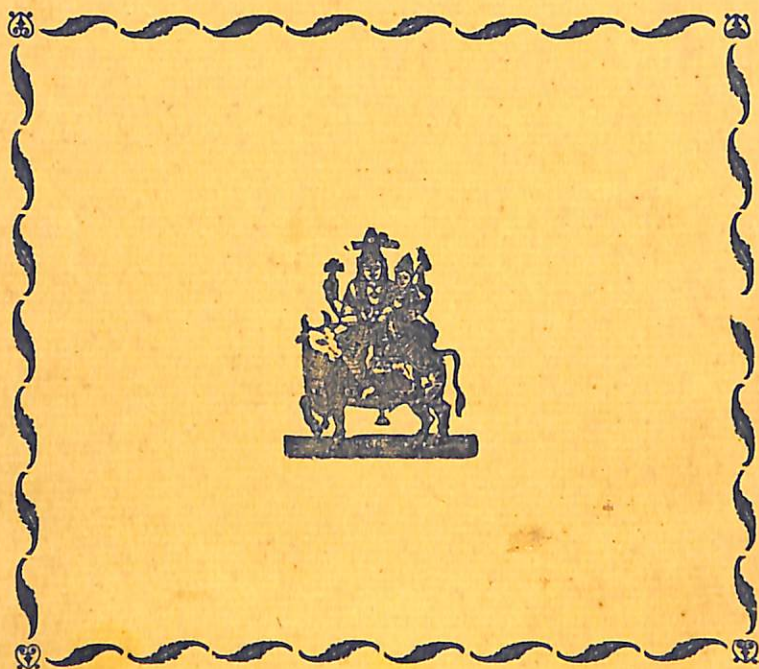
— மீனாட்சி

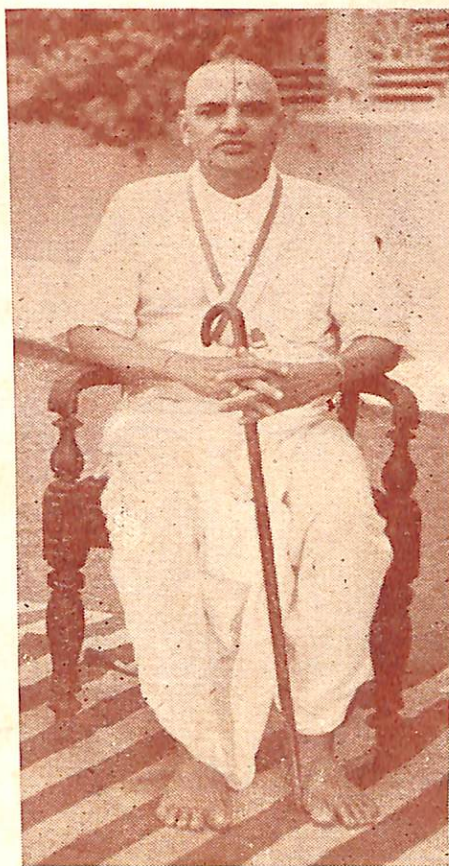
பொருளடக்கம்

1. சிவஸ்தவமஞ்ஜரீ - ஆசார்ய
ஸ்ரீலக்ஷ்மண தேசிகர் அருளியது ... 1-29
2. ஆசார்ய ஸ்ரீமதுத்பலதேவர் அருளியது ... 80-45
3. ஆசார்ய ஸ்ரீமதுத்பலதேவர் அருளியது ... 48-59
4. அநுபந்தம் ... 61

விலை 1 50

ஸ்ரீ என். ஜி. ஸுப்பய்யர்
வக்கீல்
திருநெல்வேலி

சிவமயம்

முன்னுரை

आस्ते देशिकचरणं

निरवधिरास्ते तदीक्षणे करुणा ।

आस्ते किमपि तदुक्तं

किमतः परमस्ति जन्मसाफल्यम् ॥

ஆஸ்தே தேசிக சரணம்

நிரவதிராஸ்தே ததீக்ஷணே கருணா.

ஆஸ்தே கிமபி ததுக்தம்

கிமத: பரமஸ்தி ஜந்மஸாபல்யம்.

ஸ்ரீதேசிகனுடைய சேவடிகள் எப்பொழுதும் என்னிடத்தில் நிலைத்து நிற்கின்றது. அவனுடைய எல்லையில்லா கடைக்கணப்பிலே தோன்றும் கருணையும் என்னிடத்திலே இருக்கின்றது. அச்சிறப்பு வாய்ந்த தேசிகனுடைய ஏதோ ஒரு ரஹஸ்யமும் (உபதேசம்) என்னிடத்திலே இருக்கின்றது. இதற்குப் பிறகு நான் அடையவேண்டிய பிறவியினுடைய நற்பயன் வேறு என்ன இருக்கின்றது? ஒன்றும் இல்லையன்றோ!

எனது நண்பர் வாதூல ஸ்ரீராமசந்திர சர்மா தமிழரை யோடு தொகுத்துள்ள “ஸ்ரீசிவஸ்தவமஞ்ஜரி” என்ற சிறிய நூலுக்கு ஓர் முகவுரை எழுதச் சொல்லி என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார். அவர் அர்ப்பணித்துள்ள இவ்வுத்தமான புனிதப் பனியாகிய இந்நூலுக்கு முகவுரை எழுத எவ்விதத்திலும் ந்தியற்ற நான் எனது நண்பர் வேண்டுகோளை மீறுவதற்கு

மனமில்லாது, உலககுருவாம் அந்த தேசிகனாகிய ஸ்ரீகுருவின் அருளால் எனக்குத் தெரிந்த வரையில் எழுதத் துணிந்துள்ளேன்.

உலக குருவாயமைந்த அப்பரமசிவன் தன்னைத் தஞ்சமடைந்த தொண்டர்களுக்கு மங்களங்களையும், ஞானஸம்பத்தையும் கொடுப்பவர். அவர் எல்லாவற்றையுமுணர்ந்தவர். இப்பரந்த உலகத்தின் தோற்றம், நிலை, நீக்கம் என்ற முத்தொழிலையும் செய்யக் காரணமாயமைந்தவரும் அவரேயாவர். அவரே ஜீவராசிகளிடத்தில் அந்தர்யாமியாயிருந்து கொண்டு, ஊழ்வலிமைக்குகந்தவாறு, அவைகளுக்கு நன்மைகளையும் தீமைகளையும் தோற்றுவிப்பவர். அவர் குற்றமற்ற குணக்குன்றாயமைந்தவர், அவர் தன்னைத் தஞ்சமடைந்த தொண்டர்கள்பால் கருணையுள்ளம் படைத்தவர்.

இன்றோரன்ன பல சிறப்போடு விளங்குகின்ற அவரை நாம் தினந்தோறும் நமக்குக் கிடைக்கின்ற சிறிது பொழுதாவது, மனத்தைக் குவித்து ஒரு நிலையில் இருக்கச் செய்து, அவனைத் துதிப்பதும், அவனுடைய திருவருளால் நமக்குக் கிடைக்கப் பெற்ற இம்மானிடப் பிறவியையடைந்தநாம் ஒவ்வொருமும் தினந்தோறும் செய்து வர வேண்டுவதும் நமது கடமையாகும் எனச் சொல்லுவதும் மிகையாதன்றோ!

இவ்வகையிலே, நாம் அம்மஹேசனைத் துதித்து, அன்றாட வாழ்க்கையிலே நாம் நம்மையுமறியாது செய்கின்ற பாபங்களைக் களைவதற்கு நமது ஆசிரியர் தொகுத்துள்ள இத்துதிகள் போன்றவை நமக்குப் பெரிதும் துணைபுரிவனவாகும். இச்சிறு நூலில் இது வரையில் வெளியிடப் பெருதவையும், அபூர்வமாயுள்ளவையும், மிகவும் தொன்மையாயுள்ளவையுமான மூன்று சிவஸ்துதிகளைத் திரட்டித் தமிழில் யாவரும் எளிதில் பொருளுணர்ந்து கொள்ளும் வகையிலே வழக்கம் போல் எளிய நடையில் வரைந்து நமக்குக் கொடுத்துள்ளார்.

இதே போல, இவர் சைவம், சாக்தம், வைஷ்ணவம், ஸௌரம், காணபத்யம். போன்ற மதங்களைச் சார்ந்த அரிய துதிகளையும், ஸ்ரீவித்யாவிஷயமாயுள்ள பல அரிய பெரிய நூல்களைப் பல்லாண்டுகளாக ஆராய்ந்து சிறந்த மந்த்ரவிளக்கங்களோடும், நூலைப்பற்றியவரலாற்றின் நீண்ட முகவுரைகளையும் புனைந்துள்ள பலநூல்களையும் சேகரித்து தம்மிடம் வைத்துள்ளதையும் நான் அறிவேன்.

இவருடைய தமிழ்மொழி பெயர்ப்பு தனித்தன்மைவாய்ந்தது என்பதையும் படிப்பவர்கள் உணரத்தகுந்த முடியாது. இவைகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வெளியிடுவதற்கு உதவி செய்ய ஆஸ்திக உலகம் கடமைப்பட்டுள்ளது என்பதையும் நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இவர் ஸ்ரீகாஞ்சீ முனிவருடைய கட்டளைக்கிணங்க ஸ்ரீமதப்பய்யதீக்ஷிதேந்தராளுடைய நூல்களைச் சேகரித்துத் திருத்தம் செய்து பலபகுதிகளையும் தன்னிடம் வைத்திருக்கிறார். அவைகளில் ஸ்ரீதீக்ஷிதேந்தராளுடைய துதிகள் அடங்கிய தொகுதி அண்மையில் வெளியிடப்பெற்றுள்ளது. இவர் சாந்தம் நிரம்பிய ஆத்மகுணங்களை கவரப் பெற்றவர். அடக்கமே உருவாயமைந்தவர். ஆடம்பரத்தையோ, முகஸ்துதியையோ ஒரு சிறிதும் விரும்பாதவர்.

இவ்வாசிரியர், தோற்றுவாயில் குறிப்பிட்டுள்ளதுபோல திருநெல்வேலி வக்கீல் காலஞ்சென்ற ஸ்ரீமான் G. ஸுப்பய்யர் எனது ஆத்மநண்பராவர். இறைப்பற்று, ஆஸ்திக்யம், சாந்தம், பரோபகாரம், ஸௌசீல்யம் முதலிய உயரிய ஆத்மகுணங்கள் நிறைந்த ஓர் உத்தமராவர். அவர் சைவப்பற்றுமிக்கவர். சிவனை ஆராதிப்பதிலேயே எப்பொழுதும் தினைத்திருப்பவர். அவர் மஹேசனை ஆராதிக்காத நாள் கிடையாது எனவும் சொல்லலாம். அவருடைய பூஜாக்குறும் ஸ்ரீகைலாஸம் போல காஷிய ளிக்கும் பார்ப்பவர்கள் பரவசத்திலாழ்ந்து விடுவார்கள். அவ்விற்பத்தை நான் பல தடவை நேரில் பார்த்து அனுபவித்துள்ளேன்.

நிற்க, இந்நூலைத் தொகுத்த ஆசிரியரும் நானும் ஒரே கோத்ரமும், பெயரும் கொண்டவர்கள். அக்காரணத்தால் தானே என்னவோ இத்துதிக்கு ஓர் சிறிய முகவுரை எழுதும் ஸந்தர்ப்பத்தை அந்த மஹேசன் எனக்குக் கொடுத்தருளியதும் எனது பாக்ய மெனக்கருதுகிறேன்.

முடிவாக, ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளது போல இச்சிறு துதியைப் பொருள்விளக்கத்தோடு தினந்தோறும் இடைவிடாது பாராயணம் செய்து ஸ்ரீமஹேசனுடைய திருவருளுக்குத் தங்களைத் தகுதியுள்ளவர்களாகச் செய்துகொள்ள வேண்டுகிறேன்.

வெள்ளாழத்தெரு
புரசைவாக்கம்
சென்னை-600 084

இங்ஙனம்
வி. ஜி. ராமசந்திர அய்யர்

தோற்றுவாய்—

शिवाय गुरवे नमः

“ नमः शिवाय निःशेषक्लेशप्रशमशालिने ।
त्रिगुणप्रस्थिदुर्भेदभवबन्धविभेदिने ॥ ”

“ நம : சிவாய நி சேஷக்லேசப்ரசமசாலிநே.
த்ரிகுணக்ரந்தி துர்பேத பவபந்தவிபேதிநே ”

“—சிறியதும், பெரியதுமான துயரங்களை நன்கு சமவுனம் செய்வதில் திறமைவாய்ந்தவனும், முக்குணங்களென்னும் முடிச்சுக்களினாலும் அகற்றமுடியாத பிறனியென்னும் தனையை அடியோடு அகற்றவல்ல திறமையைப் பெற்றவனுமான மங்களவடிவாயமைந்த மங்கைபாகனுக்கு நமஸ்காரம் ”. என்பது ஒரு தொண்டனுடைய வேண்டுகோளாகும்;

முன்று சிவஸ்துதிகளை ஒருங்கிணைத்து, மநீசிவஸ்தவ மஞ்ஜரி” என்ற பெயரைப் புனைந்துள்ள இச்சிறிய நூல் தமிழாக்கத்தோடு இப்பொழுது முதல் முறையாக வெளியிடப் பெறுகின்றது. இவைகள் சிவரத்வைத மதத்தின் ஸாரவடிவாயமைந்துள்ளன. செய்யுட்களின் எளிய நடையும், பொருட் செரிவும், கருத்தாழமும் கொண்டு படிப்பவர்களைப் பரவசத்தில் மூழ்கச் செய்கின்ற திறனையும் பெற்று விளங்குவதைப் படிப்பவர்கள் உணராதிருக்கமுடியாது.

பெரும்பாலும், இச்சிவரத்வைதமதமானது ‘ப்ரத்யபிஜ்ஞா’ என்ற மதத்தைத் தழுவிச் செல்லுவதுமாகும். அதாவது, மிகவும் பிரஸித்தமாயுள்ள சிவனுடைய பாரம்பரியங்களை முழுவதுமுணர்ந்து கொள்ளுபவராய், எனவும் அச்சொல்லுக்குப் பொருள் கொள்ளலாம்.

இவர்கள் அந்தரோபாஸனையிலே (மாநலிகம்) தினைத்துத் தங்களைச் சிவமயமாகவே நினைத்து ஒன்றிய பாவனைகளை செய்கின்றவர்கள். யோகம், பக்தி இவைகளின் வாயிலாக ஸமாவேச நிலையையெய்தி சிவதத்துவத்தைக் காணமுடியுமென்ற நம்பிக்கையில் உறுதி கொண்டுள்ளவர்கள்.

மற்றும், சிவனிடத்தில் அருவமாயமைந்துள்ள சக்தியைக் காண விழைகின்றவர்களுமாவர். இவர் 'சக்தி நிபாதம்' என்ற நிலையினைப் பெரிதும் போற்றுகின்றவர்கள். சக்தியையும், சிவனையும் தனித்தனியே பிரித்துப் பார்ப்பதைக் காணாதவர்கள்.

இந்த மதத்தின் விரிவான விளக்கங்களை, சிவஸுத்தரம், ஈசுவரப்ரத்பிஜ்ஞா விமர்சிநீ, சிவத்ருஷ்டி, தந்த்ராலோகம், மானிநீஷியவார்த்திகம், ஸ்பந்தஸம்தோஹம், ப்ரத்ய பிஜ்ஞாஹ்ருதயஸுத்தரம், மஹார்த்தமஞ்ஜரீ, விருபாக்ஷபஞ் சராசிக ஸித்திக்ஷயம் முதலிய நூல்களில் விஸ்தாரமாகக் காணலாம்.

இத்தொகுதியிலுள்ள முதல் துதி ஸ்ரீமதாசார்யலக்ஷ்மண தேசிகேந்திரரால் புனையப் பெற்றது. பதினென்று செய்யுட்களைக் கொண்டு மிளிர்வது. இவ்வாசிரியரைப் பற்றிய வாழ்க்கை வரலாற்றுக் குறிப்பு ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும், இவர் ஸ்ரீசீருஷ்ணதேவர் என்பவருடைய திருமகன் எனவும், ஸ்ரீமதுத்பலதேவபட்டாரகருடைய சிஷ்யன் எனவும் தெரியவருகின்றது.

காச்யீரதேசத்திலே தோன்றிய சைவப்புலவர் திருக் கூட்டத்தைச் சார்ந்து சைவநெறியையும், சிவாத்வைதமதத்தையும், பரப்பியவர்களில் இவரும் ஒருவர், இவர் பத்தாவது நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவர் எனவும் தெரியவருகின்றது.

இத்தொகுதியிலுள்ள இரண்டாவது மூன்றாவது துதிகளைப் புனைந்தவர் ஆசார்ய ஸ்ரீமதுத்பலதேவபட்டாரகராவர்.

இவரும் காச்மீரதேசத்திலே தோன்றியவர். இவர், ஸ்ரீபாஸ்கரர், துர்வாஸர், ஸ்ரீவஸுகுப்தர், அபிநவகுப்தர், ஸ்ரீகண்டர், ஸ்ரீஸோமாநந்தர், ஸ்ரீகேஷமராஜர், ஸ்ரீஜகத்தரபட்டாரகர், ஸ்ரீநாராயணபட்டர், போன்ற பல சைவச் செம்மல்கள் தோன்றி சீரிய சைவச் சமய நூல்களைப் புனைந்து உலகமெங்கும் பரவச் செய்த சீலர்களில் ஒருவராவார்.

இவர், “சீவத்ருஷ்டி” என்ற ஒப்புயர்வற்ற சிவாக்ஷை நூலைப் புனைந்த ஸ்ரீஸோமாநந்தருடைய சிஷ்யராவார். அந்நூலுக்கு இவர் ஓர் சிறப்புமிக்க விரிவான உரையையும் வகுத்துள்ளார். இவர் ஒன்பதாவது நூற்றாண்டில் இருந்தவர் எனவும் தெரியவருகின்றது.

இவ்வுரையாசிரியர், சைவப்பற்றிலே திளைத்துச் சிவனுடைய பாரம்யங்களைச் சுவைத்து, அவ்வின்பத்திலேயே திளைத்துத் தன்னையே சிவனிடம் அர்ப்பணம் செய்துகொள்ளும் சரணாகதிதத்துவத்தையவலம்பித்தவர். இவர் இவ்வழியிலே பல நூல்களையும் புனைந்துள்ளார்.

அவ்வாறு, இவர் புனைந்துள்ளவைகளிலிருந்து இரண்டு துதிகளை எடுத்துத் தமிழாக்கம் செய்துள்ளேன். அனபர்களாம் தொண்டர்களிடம் இவைகள் முதல் தடவையாக அறிமுகம் செய்யப்பெறுகின்றன. இவைகள், பக்திநூல்களைப் புனைகின்ற எனக்கு இயல்பாயுள்ள நசையினால் வெளிவருகின்றன. எனவே வாசகர்கள் குற்றம் காணாது குணத்தை நாடி இத்துதிகளைப் படித்துச் சுவைத்து மங்கைபாகனுடைய மலரடியை நெஞ்சிலே நிலைநிறுத்தி, அவனுடைய அருளைப் பெற்று, இன்பம் துய்க்கும் வாழ்வைப் பெருக்கிக் கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறேன்.

இறைப்பற்று, அஸ்திக்யம் சாந்தம், ஸௌசீல்யம் முதலிய சிறந்த நூற்குணங்களோடு விளங்கிய திருநெல்வேலி வக்கீல் N.G. ஸ்ரீஸுப்பய்யர் அவர்களுடைய நினைவு

வெளியீடாக இத்துதிகளின் தமிழாக்கம் பிரசுரமாவதற்கு வேண்டியவைகளைச் செய்த எனது ஆத்மநேயர் K. V. ஸ்ரீநாராயணஸ்வாமி அய்யர் அவர்களுக்கும், இச்சிறிய நூலுக்கு முன்னுரை கொடுத்துதவிய எனது ஆத்மநேயர் V. G. ஸ்ரீராமசந்திர அய்யர் அவர்களுக்கும் என்னுடைய ஹ்ருதயபூர்வமான நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

முடிவாக, இத்துதிகளைப்படித்துப் பொருள் விளக்கங்களை யுணர்ந்து, மனத்திலே நிலைக்கச் செய்து பாராயணம் செய்து வந்தால் இறைபக்தியிலிருந்து என்றும் வழவா நெஞ்சுறுதியும், கலக்கமற்ற மனத்தெளிவும், நோயற்ற வாழ்வும், குறைவற்ற செல்வச் செழிப்பும் ஈசனது திருவருளால் கைகூடுமென்பது திண்ணம். வாசகர்களாம் தொண்டர்களுக்கு எல்லா மங்களங்களையும் தந்தருள எனது குலதெய்வமாம் ஸ்ரீமஹாகணபதியினுடைய சேவகளைத் தொழுதவண்ணமும் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

भावाभावविहीनाय स्वभावोद्बोधरूपिणे ।

स्वस्वरूपप्रकाशाय शिवाय गुरवे नमः ॥

பாவாபாவவிஹீநாயஸ்வபாவோத்போதரூபிணே.
ஸ்வஸ்வரூபப்ரககாசாய சிவாய குரவே நம:

இங்ஙனம்

வாதூல. வே. ராமசந்திரசர்மா

சிவாய குரவே நம:

श्रीमहामहेश्वराचार्यश्रीलक्ष्मण-

देशिकेन्द्रेण विरचितः

श्रीशिवस्तवराजः

ओं धरापोऽग्निमरुद्वयोममखेशेन्द्वर्कमूर्तये ।

सर्वभूतान्तरस्थाय शंकराय नमो नमः ॥ १ ॥

பர-ஆப-அग्னி-மரூ-வ்யோம-மகேச-இந்து-அர்க்-சூர்யே-~~திவன்~~ ^{திரு}
 நெருப்பு, வளி, வெளி, தலைவன், நிறைமதி, ஆதவன்
 என்னு என்னவாகையாயுள்ள திருமேனியையுடையவனும்,
 சை-மூ-அ-அ-ஸ்த-ஸ்தாய-எல்லா ஜீவராசிகளுடைய வருதயத்தில்
 நிலைத்து நிற்பவனும், ஶ்கராய-மங்களத்தைச் செய்பவ
 னுமான சிவனுக்கு நம: நமஸ்காரம், நம:- நமஸ்காரம்.

சிவாய குரவே நம :

ஸ்ரீமஹா மஹேச்வராசார்ய ஸ்ரீலக்ஷ்மண-

தேசிகேந்த்ரேண விரிசித :

ஸ்ரீ சிவஸ்தவராஜ :

ஓம் தராபோக்நிமருத்யோமமகேசேந்த்வத் ^{நீ}மூர்தயே.

ஸர்வபூதாந்தரஸ்தாய சம்கராய நமோ நம:

வெளியீடாக இத்துதிகளின் தமிழாக்கம் பிரசுரமாவதற்கு வேண்டியவைகளைச் செய்த எனது ஆத்மநேயர் K. V. ஸ்ரீநாயணஸ்வாமி அய்யர் அவர்களுக்கும், இச்சிறிய நூலுக்கு முன்னுரை கொடுத்துதவிய எனது ஆத்மநேயர் V. G. ஸ்ரீராமசந்திர அய்யர் அவர்களுக்கும் என்னுடைய ஹ்ருதயபூர்வமான நன்றியையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

முடிவாக, இத்துதிகளைப்படித்துப் பொருள் விளக்கங்களை யுணர்ந்து, மனத்திலே நிலைக்கச் செய்து பாராயணம் செய்து வந்தால் இறைபக்தியிலிருந்து என்றும் வழவா நெஞ்சுறுதியும், கலக்கமற்ற மனத்தெளிவும், நோயற்ற வாழ்வும், குறைவற்ற செல்வச் செழிப்பும் ஈசனது திருவருளால் கைகூடுமென்பது திண்ணம். வாசகர்களாம் தொண்டர்களுக்கு எல்லா மங்களங்களையும் தந்தருள எனது குலதெய்வமாம் ஸ்ரீமஹாகணபதியினுடைய சேவகளைத் தொழுதவண்ணமும் வேண்டிக்கொள்கிறேன்.

भावभावविहीनाय स्वभावोद्बोधरूपिणे ।

स्वस्वरूपप्रकाशाय शिवाय गुरवे नमः ॥

பாவாபாவவிஹீநாயஸ்வபாவோத்போதரூபிணே.
ஸ்வஸ்வரூபப்ரக காசாய சிவாய குரவே நம:

இங்ஙனம்

வா தூல. வே. ராமசந்திரசர்மா

शिवाय गुरवे नमः

श्रीमहामहेश्वराचार्यश्रीलक्ष्मण-

देशिकेन्द्रेण विरचितः

श्रीशिवस्तवराजः

ओं धरापोऽग्निमरुद्वयोममखेशेन्द्रकर्मृतये ।

सर्वभूतान्तरस्थाय शंकराय नमो नमः ॥ १ ॥

धர-ஆப-அग्னி-மரூ-வ்யோம-மலேஷ-இந்து-அக்-மூர்த்யே-நிலம், நீர்,
நெருப்பு, வளி, வெளி, தலைவன், நிறைமதி, ஆதவன்
என்ற எண்வகையாயுள்ள திருமேனியையுடைவனும்,
சर्व-भूत-अन्तर-स्थाय-எல்லா ஜீவராசிகளுடைய ஹ்ருதயத்தில்
நிலைத்து நிற்பவனும், ஶ்ஶ்கராய-மங்களத்தைச் செய்பவ
னுமான சிவனுக்கு நம: நமஸ்காரம், நம:- நமஸ்காரம்.

சிவாய குரவே நம :

ஸ்ரீமஹா மஹேச்வராசார்ய ஸ்ரீலக்ஷ்மண-
தேசிகேந்த்ரேண விரிசிற :

ஸ்ரீ சிவஸ்தவராஜ :

ஓம் தராபோக்நிமருத்யோமமகேசேந்த்ரவத்^{நீ} மூர்தயே.
ஸர்வபூதாந்தரஸ்தாய சம்கராய நமோ நம:

நிலம், (பூமி) நீர், (ஜலம்) நெருப்பு (அக்நி) வளி (மருத்-காற்று) வெளி (ஆகாயம்) தலைவன் (யஜமானன்) நிறைமதி (சந்திரன்) ஆதவன் (ஸூர்யன்) என்ற எண் வகையாயமைந்த திருமேனியையுடையவனும், எல்லா ஜீவராசிகளுடைய ஹ்ருதயத்திலும் அந்தர்யாமியாய் நிலைத்து நிற்பவனுமான திவ்யமங்களை விக்ரஹ வடிவாயமைந்த சம்கரனுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

இச்செய்யுளில், ஸ்ரீபரமசிவனை எண்வகையாயமைந்த மூர்த்தி வடிவாக உருவகம் செய்து சிந்தனை செய்யப் பெறுகின்றது. அதாவது—நிலம்-சர்வன் என்ற பெயரில் கூழிதி மூர்த்தியாயிருப்பவன். (கூழிதி-பூமி) நீர் (ஆப:) ஜலம்-பவன் என்ற பெயரில் ஜல மூர்த்தியாயிருப்பவன். அக்நி (நெருப்பு) ருத்ரன் என்ற பெயரில் அக்நி மூர்த்தியாயிருப்பவன். மருத் (காற்று) உக்ரன் என்ற பெயரில் வாயு மூர்த்தியாயிருப்பவன். வயோம (ஆகாயம்) பீமன் என்ற பெயரில் வ்யோம மூர்த்தியாயிருப்பவன். மகேச : (தலைவன்) மகம்-வேள்வி-யாகம், யாகங்களுக்குத் தலைவன்-யஜமானன், பசுபதி என்ற பெயரில் மகேசமூர்த்தியாயிருப்பவன். இந்து (நிறைமதி) சந்த்ரன். மஹாதேவன் என்ற பெயரில் இந்து மூர்த்தியாயிருப்பவன். அர்க : ஆதவன் (ஸூர்யன்) ஈசானன் என்ற பெயரில் அர்க மூர்த்தியாயிருப்பவன்.

இவ்வாறு எண்வகையாயுள்ள உருவங்களைத் தாங்கிய திருமேனியோடு திகழ்கின்றவன் பரமசிவன்

எனச் சொல்லப் பெற்றது. இக்கருத்தை ஸ்ரீகாளிதாஸ
மஹாகவியும் தனது நாடகங்களில் காப்புச் செய்யுளாக
 (நாந்தீ) அமைத்துச் சிறப்பாகச் சொல்லியுள்ளதையும்,
 அவரால் புனையப் பெற்ற ஸ்ரீதேவீ பஞ்சஸ்தவியின்
 இறுதியிலுள்ள செய்யுளில் பின்வருமாறு வர்ணித்துள்ள
 தையும் காணலாம்—

“सुवि पयसि कृशानो मारुते खे शशाङ्के
 सवितरि यजमानेऽप्यष्टधा मूर्तिरेका ॥
 वहति कुचमराभ्यां यावनम्रापि विभ्र
 सकलजननि सा त्वं पाहि मामित्यवयम् ॥”

‘புவி பயஸி க்ருசாதெள மாருதே கே சசாங்கே
 ஸவிதரி யஜமானேஸ்யஸ்டதா மூர்த்திரேகா.
 வஹதி குசபராப்யாம் யாவநம்ராபி விச்வம்
 ஸகலஜநநி ஸா த்வம் பாஹி மாமித்யவத்யம்.’

‘—— இச் சராசரங்களுக்கு அன்னையாய் விளங்குப
 வளே ! பூமியிலும், நீரிலும், நெருப்பிலும், காற்றிலும்,
 ஆகாயத்திலும் நிறைமதியினிடத்திலும், ஆதவனிடத்
 திலும், புருஷனிடத்திலும் (யஜமானன்) எண்வகை
 யாகப் பரிணமித்துள்ள ஒன்றாகவுள்ள யாதொரு சக்தி
 யுள்ளதோ, அச்சக்தி, நகில்களுடையகமையினால் வளைந்
 திருப்பினும், அச்சக்தியினால் பெருமிதம் கொண்ட நீ
 உலகையும் சுமக்கின்றாய் அன்றோ ! பூதலின் ஓ
 அன்னையே ! நீ என்னைக் குறையில்லாது காப்பாற்று
 வாயாக.” என்பது அச்செய்யுளின் தாதுபடியம்.

இச்செய்யுளில் அன்னைக்கும் அப்பனைப் போல எண் வகையாயுள்ள திருமேனியுமுண்டு என்பதையும் சொல்லித் தான் புனைந்த நூலை முடித்துள்ளதையும் இங்கு கருத்தில் கொள்ளத் தக்கது. அதாவது அப்பனுக்கு மாத்திரம் எண்வகையான சரீரமின்று. அன்னைக்குமுண்டு என்றது, அன்னை அப்பனுடைய பகுதி சரீரவடிவாயமைந்துள்ள காரணத்தான் அவ்வாறு அவர் வர்ணித்துள்ளதும் வெகுசமத்காரமாக அமைந்துள்ளது அன்றோ !

ஸர்வபூதாந்தரஸ்த:—எல்லா ஜீவராசிகளின் வடிவாயமைந்துள்ள இவ்வண்டங்களினுள்ளே அந்தர்யாமியாய் ஊடுருவி நிற்பவன் என்பது. “**तत्-सृष्ट्वा-तद्-एव-अनु-प्रविश्य-तत्-ஸ்ருஷ்ட்வா - तत्-एव- अनुप्रविश्य—अन्तः** உலகேதோற்றுவித்து அதனூடே தானும் பிரவேசித்து” என உபநிஷத்தும் சொல்லும்.

சம்கர:—சம்-மங்களத்தை, கல்யாணத்தை கரோதி-இதி-கர:-செய்கின்றவன், மற்றும்,

“**सद्वा ध्यानाच्च भक्तानां पवनं यज्ञिरामयम् ।**

भूतनाथस्त्वमयस्मात् तेनाहं शंकरः स्मृतः ॥”

‘ஸதா த்யானாச்ச பக்தாநாம் பவநம் யந்திராமயம்.

பூதநாதத்வமப்யஸ்மாத் தேநாஹம் சம்கர : ஸ்மருத :

—எப்பொழுதும் தொண்டர்கள் என்னைச் சிந்தனை செய்கின்ற காரணத்தினாலும், அவர்களுக்கு யாதொரு பிணியற்ற வடிவாயுள்ள (பவநம்) பரிசுத்த நிலை

யுண்டோ, எப்பொழுதும் சராசரங்களுக்குத் தலைமை தாங்கும் நிலையுமுள்ளதோ, அக்காரணத்தால் நான் சம்கரன் எனச் சொல்லப் பெற்றேன்” என்பது அச் செய்யுளின் கருத்து.

தன்னை வணங்குகின்ற தொண்டர்களுக்கு மங்களத்தை, கல்யாணத்தை-வரையாது வழங்குகின்றவன் என்பது ஸாரம். (1)

श्रुत्यन्तकृतवासाय श्रुतये श्रुतिजन्मने ।

अतीन्द्रियाय महसे शाश्वताय नमो नमः ॥ २ ॥

श्रुति-अन्त-कृत-वासाय-வேதங்களுடைய முடிவாயமைந்துள்ள உபநிஷதங்களில் உறைபவனும், श्रुतये-வேத வடிவாயமைந்தவனும், श्रुति-जन्मने-வேதங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயமைந்தவனும், अति-इन्द्रियाय-பொறிகளைக் கடந்து நிற்பவனும், महसे-ஒளியின் வடிவாயமைந்தவனும், शाश्वताय-என்றும் நிலைத்துள்ளவனுமான, (சம்கரனுக்கு). नम - நமஸ்காரம், नमः-நமஸ்காரம்.

ச்ருத்யந்தக்ருதவாஸாய ச்ருதயே ச்ருதிஜ்ந்மநே.

அதீந்த்ரியாய மஹஸே சாச்வதாய நமோ நம : (2)

வேதங்களின் முடிவாயுள்ளதும், ஸாரவடிவாயமைந்துள்ளதுமான, உபநிஷதங்களில் வஸிப்பவனும், வேதங்களின் வடிவாகவே அமைந்தவனும், அல்லது மிகவும் புகழ்வாய்ந்தவனாக இருப்பவனும்; வேதங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயமைந்தவனும், பொறிகள் யாவையும் கடந்து நிற்பவனும், பெருகிய ஒளியின்

வடிவாயமைந்தவனும், எப்பொழுதும் எந்நிலையிலும் எங்கும் நிலைத்துள்ளவனுமான அப்பெருமை வாய்ந்த சம்கரனுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

ச்ருத்யந்தக்ருதவாஸ:- ச்ருதி: வேதம், அந்த:- முடிவு, வாஸம்- இருக்கை, எனவே வேதங்களுடைய முடிவாயமைந்த உபநிஷதங்களில் உறைகின்றவன் எனச் சொல்லப் பெற்றது. **ச்ருதி- வேதம்- வேதவடிவா யமைந்தவன்.** “**नमः इत्येवमस्य च- நம: ச்லோக்யாய ச-**— **ச்லோகேஷு-** வேதமந்தரங்களில், **பவ:-** இருப்பவன் **ச்லோக்ய:** என அபிநவசம்கரருடைய உரையும் இக் கருத்தினை வலியுறுத்தும்.

ச்ருதயே—வேதவடிவாயமைந்தவன் “**यस्य निःश्वसित-
वेद्यः-** யஸ்ய நி:ச்வஸிதம் வேதா:—எவனுடைய ச்வாஸமானது (முச்சுக்காற்று) வேதங்களாக அமைந் துள்ளனவோ” என்ற ஸ்ரீஸாயணசார்யருடைய வாக்யமும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும். **ச்ருதயே—** ச்ருதி: என்ற சொல் பிரஸித்தம், புகழ் என்ற பொருளைக் குறிக்குமாதலால் தேவர்களில் மிகவும் பிரஸித்தனாயுள் ளவன், அல்லது புகழ்வாய்ந்தவன் எனவுமாம்.

ச்ருதிஜந்மநே— வேதங்கள் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயிருப்பவன் - எல்லா வேதங்களும் ஸ்ரீபரமேச் வரனிடமிருந்து தோன்றுவன என்பது கருத்து. இக் கருத்தை;

“अस्य महतो मृतस्य निःश्वसितमेतत् यद् ऋग्वेदः

यजुर्वेदः सामवेदोऽथवाङ्मिरस इतिहासः पुराणि विद्या उपनिषदः;

श्लोकाः सूत्राणि अनुश्यायानानि व्याख्यानानि...”

“அஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நி: ச்வஸிதம் ஏதத் யத் ரிக் வேத: யஜுர்வேத: ஸாமவேத: அதர்வாங்கிரஸ: இதி- ஹாஸ: புராணம் வித்யா உபநிஷத: ச்லோகா: ஸுத் ராணி அநுவ்யாக்யாநாநி.....”

“இப் பெருமைவாய்ந்த ப்ரஹ்மத்தினுடைய மூச்சி லிருந்து ரிக்வேதம், யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம், அதர்வ வேதம், இதிஹாஸம், புராணம், வித்யா, உபநிஷநங்கள், ச்லோகங்கள், ஸுத்ரங்கள் அநுவ்யாக்யாநங்கள், வியாக்யாநங்கள் முதலியவை தோன்றின” என ப்ரஹ் தாரண்யகமும் இதனை வலியுறுத்தும்.

அதீந்த்ரிய:—அதி என்ற சொல் கடந்து நிற்கின்ற நிலையை இங்கு சுட்டி நிற்பது. இந்த்ரியங்கள்- பொறி கள். எனவே பொறிகளைக் கடந்து நிற்பவன் என்பது ஸாரம். **மஹஸே**—பெருகிய ஒளிவடிவாயமைந்தவன். எல்லா ஒளிகளிலும் ஊடுருவி நிற்பவன். அல்லது எல்லா ஒளிகளும் இவனிடமிருந்தே தோன்றுவன எனவு மாம். இதற்குச் சான்று— “तस्य चासा-सर्वसिद्धि-विभाति- तस्य பாஸா ஸர்வமிதம் விபாதி”— அவ னுடைய ஒளியினால் இவையாவும் (உலகம்) ஒளிருகின் றன.” என்ற உபநிஷத் வாக்கியமாகும். **சாச்வத:**—சச்வத்-பவ:—எப்பொழுதும் நிலைத்துள்ளவன் என்பது.

“प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च नियतः शाश्वतो भूवः”

“ப்ரவருத்திஸ்ச நிவ்ருத்திஸ்ச நியத: சாச்வதோ த்ருவ:”

—ப்ரவ்ருத்தி:, நிவ்ருத்தி:, நியத:, சாச்வத:.

த்ருவ: என்ற இந்த ஐந்து பெயர்களும் சிவனுக்குரியவை என மஹாபாரதத்திலுள்ள சிவஸஹஸ்ர நாமத்தில் சொல்லப் பெற்றுள்ளதும் இங்கு கருத்தில் கொள்ளத்தக்கது. ஆகவே முக்காலத்திலும் அழிவில்லாதவன் என்பது ஸாரம். “அஜோ நிய: ஶாஷ்வதோஸ்ய புராண:” — அஜோ நித்ய: சாஸ்வதோஸ்யம் புராண:” — பிறப்பற்றவன், அழிவற்றவன், நிலைத்துள்ளவன் இவன் பழமையானவன்” என்ற உபநிஷத்வாக்யமும் இதனை வலியுறுத்தும். (2)

स्थूलसूक्ष्मविभागाभ्यामनिर्देश्याय शंभवे ।

भवाय भवसंभूतदुःखहन्त्रे नमोऽस्तु ते ॥ ३ ॥

स्थूल-सूक्ष्म-विभागाभ्याम्— ஸ்தூலம், ஸுக்ஷ்மம் என்ற பாகுபாடுகளினால், அநிர்देश्याय— சுட்டிக் காட்ட முடியாதவனும், शंभवे— மங்களத்திற்கு இருப்பிடமாயமைந்தவனும், भव-संभूत-दुःख-हन्त्रे— பிறவியின் காரணமாகத் தோன்றிய துயரத்தையழிப்பவனுமாகிய, भवाय— பவதேவனாகிய ते— உனக்கு, नमः நமஸ்காரம்; अस्तु இருப்பதாக.

ஸ்தூலஸுக்ஷ்மவிபாகாப்யாமநிர்தேச்யாய சம்பவே.

பவாய பவஸம்பூதது:கஹந்த்ரே நமோஸ்து தே: (2)

ஸ்தூலம், ஸுக்ஷ்மம் என்ற பாகுபாடுகளைக் கொண்டு இவ்விதம் இருப்பவன் எனச் சுட்டிக்காட்ட முடியாதவனும், எல்லாமங்களமும் தோன்றுவதற்குக் காரணமாயமைந்தவனும், பிறவியின் காரணமாகத் தோன்றுகின்ற துயரங்களைக் களைபவனும், பவமூர்த்தியின் வடிவாயமைந்தவனுமான ஓ சம்கர! உனக்கு என்னுடைய நமஸ்காரம் என்றும் இருப்பதாக.

+ தீதன் ஸ்ரீமதாஸம்:- ஸ்ரீமதாஸம் ஸ்ரீமதாஸம்
 தீதன் ஸ்ரீமதாஸம், ஸ்ரீமதாஸம் ஸ்ரீமதாஸம்.
 தீதன் ஸ்ரீமதாஸம் ஸ்ரீமதாஸம்.
 9

ஸ்தூல - ஸுக்ஷ்ம - விபாகாப்யாம் - ஸ்தூலம்,
 பெரியது, ஸுக்ஷ்மம் சிறியது என்ற இவைகளுடைய,
 விபாகம்- பாசுபாடு- இவைகளினால் பிரித்துப் பார்பதற்கும், அநிர்தேச்ய:- நிர்தேசம்- சுட்டிக்காட்டுவது.
 அ- என்பது இன்மை என்பதைச் சுட்டும். எனவே சுட்டிக்காட்டுவதற்கு முடியாதவன் எனச் சொல்லியது.
 அதாவது பெரியவன், என்றோ, சிறியவன் என்றோ சொல்ல முடியாதவன் என்பது கருத்து. உபநிஷத்திலுள்ள - “அநோரணியாந்-மஹதே-மஹிதாந்- அனோரணியாந் மஹதோ மஹிதாந்-அனுவுக்கு அனுவாகவும்; மஹததிற்கு மஹத்தாகவும் இருப்பவன்” என்ற வாக்கியமும் இக்கருத்தினை வலியுறுத்தும்.

எனவே பரமேஸ்வரன் வளர்ச்சியடைகின்ற மஹத்தாயுள்ள வடிவத்திலும், சுருக்கமடைகின்ற நுண்ணிய தாயுள்ள வடிவத்திலும் இருப்பவன் என்பதும் கிடைப்பதாகும். எங்கும் எப்பொருளிலும் ஊடுருவி நிற்பவனைப் பெரியதாகவோ சிறியதாகவோ காணமுடியாதன்றோ! அந்த அந்தப் பொருள்களின் வடிவாகவே அவன் இருப்பவன் என்பது ஸாரம்.

சம்பு : சம்-மங்களம், கல்யாணம் -பவதி-தோன்றுவது. அஸ்மாத் இவனிடமிருந்து இதி-என்ற சொல் விளக்கத்தால் இவனிடமிருந்து எல்லா மங்களமும் தோன்றுகின்றன என்ற பொருள் விளக்கமும் கிடைக்கப்பெறும். மஹாபாரதத்திலும் -

“ ताम्रवाच महाराज भूमिं भूमिपतिः प्रभुः ।

प्रभवः सर्वभूतानामीशः शैबुः प्रजापतिः ।”

‘தாமுவாச மஹாராஜ பூமிம் பூமிபதி : ப்ரபு :

ப்ரபவ : ஸர்வபூதாநாமீச : சம்பு : ப்ரஜாபதி : ’

ஓ மஹாராஜ! நிலத்திற்குத் தலைவனும், திறமை மிக்கவனுமான அவன், அந்த நிலத்தைப் பார்த்துச் சொன்னான்—மக்களுக்குத் தலைவனும், எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் தலைவனும், திறமைமிக்கவனுமாயுள்ளவன் சம்புவாவன்” எனச் சொல்லியுள்ளதும் இதற்குச் சான்றாகும், “ நம:—ஸ்மவே-வ-நம: சம்பவே ச— சம்புவின் பொருட்டு நமஸ்காரம் ” என வேதம் சொல்லும்.

பவாய—ஸத்தையின் வடிவாயிருப்பவன், அதாவது உலகம் தோன்றக் காரணமாயிருக்கின்ற ஸத்தையின் வடிவாயுள்ளவன் என்பது ஸாரம். அல்லது ஈசனுடையஎண் வகையாயுள்ள மூர்த்தங்களில் இரண்டாவதாயுள்ள ஜல மூர்த்தியின் வடிவாயுள்ளவன் எனவுமாம். “ நமோ-ஸவாய-வ-நமோ பவாய ச—பவதேவனுக்கு நமஸ்காரம் ” என ச்ருதியும் சொல்லும்.

பவ-ஸம்பூத-து:கஹந்த்ரே—பவம் - பிறவி-தோற்றம். ஸம்ஸாரம் எனவுமாம். ஸம்பூத :—உண்டாவது. து:கம்—துயாம். ஹந்தா—அழிப்பவன். எனவே பிறவி என்னும் கடலில் தோன்றுகின்ற துயரத்தையழித்துத் தொண்டர்களைக் காப்பாற்றுகின்றவன் என்பதாகும்(3)

तर्कमात्रातिदूराय तपसां फलदायिने ।

चतुर्वर्गबदान्याय सर्वज्ञाय नमो नमः ॥ ४ ॥

தக்-மாந்-அதி-தூராய-ஊஹத்தின் அளவிலே உணர்ந்து கொள்வதற்கு மிகத் தொலைவிலுள்ளவனும், தபஸாம்-தவங்களுடைய, தப-தாயிநே-பயன்களைக் கொடுப்பவனும், தப-தாயி-தவநாய-நான்கு புருஷார்த்தங்களைக் கொடுப்பவனும் சவ்நாய-எல்லாமுணர்ந்தவனுமான (சிவனுக்கு) நம:-நமஸ்காரம். நம:-நமஸ்காரம்.

தர்க்கமாத்ராதிராய தபஸாம் பலதாயிநே.

சதுர்வர்கவதாந்யாய ஸர்வஜ்ஞாய நமோ நம : (4)

ஊஹத்தை மாத்திரம் அளவையாக் கொண்டு காண்பவர்களுக்கு மிகத் தொலைவிலுள்ளவனும், தவங்களுடைய பயன்களை வரையாது வழங்குபவனும், நான்கு புருஷார்த்தங்களைக் கொடுப்பவனும், எல்லாவற்றையு முணர்ந்துள்ளவனுமான பெருமை மிக்க சிவனுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

தர்க்க-மாத்ர-அதி தூராய—தர்க்கம்- ஊஹம்[†] அத்யாஹாரம் எனவுமாம். மாத்ர—அளவை அதி-மிக-தூர-தொலைவு எனவே அத்யாஹாரத்தின் அளவையைக் கொண்டு பரமசிவனைக் காண முயற்சி செய்கின்றவர்களுக்கு வெகு தொலைவிலுள்ளவன் என்பது கருத்து. தபஸாம்-பல-தாயிநே—தபஸாம் தவங்களுடைய பல-பயன்-தாயி. கொடுப்பது—அதாவது தன்னைக் குறித்துத் தவம் செய்பவர்களுக்கு உரிய பயன்களைக் கொடுப்பவன். அல்லது தவத்தையே இயல்பாகக்கொண்ட முநிபுங்கவர்களுக்கு அத்தவத்திற்குரிய பயனைக்கொடுப்பவன் எனவுமாம்.

† தக்-மாந்-அதி-தூராய-ஊஹம் - தக்-மாந்-அதி-தூராய-ஊஹம்

சது:-வர்க:-வதாந்யாய-சது:-நான்கு, வர்கம்-பிரிவு, வதாந்ய:-வழங்குபவன். அதாவது நால்வகையாயுள்ள புருஷார்த்தங்களைக் கொடுப்பவன் எனச் சொல்லியது. புருஷார்த்தம் புருஷனால் விரும்பப் பெறுவதால் அது புருஷார்த்தம் - என அழைக்கலாயிற்று. இங்கு 'புருஷ:-' என்ற சொல் பொதுவாக மக்களைக் குறிப்பது. அத்தகைய புருஷார்த்தமும் முறையே; அறம் (தர்மம்) பொருள் (அர்த்தம்) இன்பம் (காமம்) வீடு (மோக்ஷம்) என நால்வகையாகும். **வதாந்ய:-** கொடையாளி அல்லது வரையாது கொடுப்பவன். **வதாந்ய:-** வததி ஸர்வேப்ய: ஏவ ததாமி இதி மநோஹரம் வாக்க்யம் இதி = எல்லோரிடத்திலுமே கொடுக்கிறேன் என்ற அழகிய வார்த்தையைச் சொல்லுகின்றவன்-என்பது அச்சொல்லின் விளக்கமாகும். எனவே தன்னைத் தஞ்சும் புகுந்த தொண்டர்களுக்கு நால்வகையான புருஷார்த்தங்களையும் அவர்கள் விரும்பியவாறு வரையாது கொடுப்பவன் என்பது திரண்டஸாரம்.

ஸர்வஜ்ஞ:- ஸர்வம்-எல்லாம்-யாவும் ஜ்ஞ:-உணர்ந்தவன். அதாவது எல்லாவற்றையும் உணர்ந்தவன் பரமசிவன் என்பது. **உபநிஷத்தும்;**

ॐ
“ स विश्वकृद् विद्वविदात्मयोनि-
ज्ञः कालकालो गुणी सर्वविद् यः ।

प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः

संसारमोक्षस्थितिबन्धहेतुः ॥”

“ஸ விச்வக்ருத் விச்வவிதாத்மயோநிர்
 ஜ்ஞ : கால காலோ குணீ ஸர்வவித ய :.
 ப்ரதாநக்ஷேத்ரஜ் ரூபதிர் குணீசோ
 ஸம்ஸாரமோக்ஷஸ்திதி பந்தஹேது:”.

—அவன் உலகைத் தோற்றுவிப்பவன். உலகை அறிந்துள்ளவன். தானே தோன்றுபவன் (தான் தோன்றி) அல்லது தனது வடிவாயமைந்த இச்சராசரங்களைத் தன்னிச்சையின் அளவிலே தோற்றுவிப்பவன் எனவுமாம். காலத்திற்கும் காலநாயமைந்தவன். யாவு முணர்ந்தவன். மாயை, அதனுடைய கார்யம் முதலியவைகளைச் செய்ய வல்லவன். குற்றமற்ற குணத்தை யுடையவன். அதாவது முக்குணங்களையும் கடந்து நிற்பவன் என்பது. ஈசனுக்கு ஸாக்ஷியாயிருப்பவன். **ஸத்வம்** முதலிய முக்குணங்களுக்கும் தலைவனுமாவன். தோற்றம், நிலை, நீக்கம் இவைகளைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கும் அவனே காரணமாயமைந்தவனுமாவன்” என்ற வாக்கியமும் இச்செய்யுளின் கருத்தைப் பொதுவாகத் தழுவியுள்ளதையும் இங்கு ஒப்பு நோக்கற் பாலது. (4

आदिमध्यान्तशून्याय निरस्ताशेषभीतये ।

योगिध्येयाय महते निर्गुणाय नमो नमः ॥ 5 ॥

आदि-मध्य-अन्त-शून्याय-முதல், நடு, கடை என்ற மூன்று நிலைகள் இல்லாதவனும், निरस्त-अशेष भीतये-கடையப் பெற்ற எல்லா அச்சத்தைவுடையவனும், योगि-ध्येयाय-யோகிகளினால் சிந்தனை செய்யத்தக்கவனும், महते-ஆரா திக்கத்தக்கவனும், निर्गुणाय குணங்களைக் களைந்தவனுமான (சிவனுக்கு) नमः-நமஸ்காரம் नमः-நமஸ்காரம்.

ஆதிமத்யஹந்த சூந்யாய் நிரஸ்தாசேஷபீதயே.¹

யோகித்யேயாய மஹதே நிர்குணய நமோ நம: (5)

முதல், நடு, கடை என்ற மூன்று நிலைகள் இல்லாத வனும், அச்சங்கள் யாவையும், அடியோடு களைந்த வனும், மோனநிலையிலுள்ள முநிவர்களுடைய சிந்தனைக் குரியவனும், யாவராலும் ஆராதிக்கத் தக்கவனும், முக்குணங்களைக் களைந்துள்ளவனுமான (சிவனுக்கு) நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

ஆதி-மத்ய-அந்த சூந்யாய—ஆதி, முதல், மத்ய, நடு அந்த கடைசி-சூந்ய-இன்மை, ஆகவே முதலும், நடுவும் கடைசியும் இல்லாதவன். அதாவது உலகத்தின் தோற்றம், நிலை, நீக்கம் என்ற முத்தொழிலுக்கும் அப்பாற்பட்டவன் என்பது தாத்தப்ரியம், ஈசன் மற்ற தேவர்களைப் போல முத்தொழிகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவன் அல்லன். அவன் ஸ்வதந்தரன் என்பது ஸாரம். **நிரஸ்த-அசேஷ-பீதயே**-நிரஸ்த-களையப் பெற்ற, அசேஷ-முழுவதும்-பீதி-அச்சம் எனவே அச்சம் முழுவதையும் களைந்தவன் என்பது. இவ்விடத்தில் அச்சம் பயம் என்றது. மற்ற தேவர்கள், “**भीष्माद्-वातः-पवते-भीषोदेति सूयः**”-பீஷாஸ்மாத் வாத: பவதே, பீஷோதேதி, ஸூரிய:-பயத்தின் காரணமாக வாயுதேவன் வீசுகின்றான். பயத்தின் காரணமாக ஆதவன் உதயமாகின்றான்” என **உபநிஷத்தில்** சொல்லியவாறு பயத்தின் காரணமாகத் தேவர்கள் தத்தம் தொழிலைச் செய்கின்றனர். எனச் சொல்லியுள்ளது. எங்கும் நீக்க மற விளங்குகின்ற ப்ரஹ்மத்தைக் கண்டு அவர்கள் அச்சம் கொள்ளுகின்றனர். இவன் ப்ரஹ்ம

வடிவாயிருப்பது கொண்டு அச்சத்தை யகற்றியவன் எனச் சொல்லப் பெற்றது.

யோகித்யேயாய—யோகி-மோனநிலை கைவரப் பெற்ற முனிபும்கவர்கள். த்யேய-சிந்தனை செய்வது. ஆகவே மோனநிலையிலே நிலைத்துள்ள முனிபுங்கவர்களினால் சிந்தனை செய்யத்தக்கவன். அதாவது ஸாமாந்யர்களால் சிந்தனை செய்ய முடியாதவன் என்பது கருத்து. **மஹதே**—ஆராதிக்கத் தக்கவன். **மஹாஜாயாம் மஹ பூஜாயாம்**—மஹ என்ற வினைச் சொல்லுக்குப் பூஜை, ஆராதனை என்பது பொருள். ஆகவே எல்லோராலும். எளிதில் ஆராதிக்கத் தக்கவன் என்பது தாத்தபர்யம் **நிர்குண**—நி: இன்மை, குணம்-ஸத்வம் முதலிய முக்குணங்களையும் கடந்து நிற்பவன் என்பது (5)

विश्वात्मनेऽविचिन्त्याय विलसच्चन्द्रमौलये ।

कंदर्पदर्पकालाय कालहन्त्रे नमो नमः ॥ ६ ॥

विश्वा-அம்னே - உலகவடிவாயுள்ளவனும், **अ-वि-चिन्त्या-சிந்தனைக்கு** எட்டாதவனும், **विलसच्-चन्द्रमौलये** - நன்கு ஒளிருகின்ற நிறைமதியோடு கூடிய சென்னியையுடையவனும், **कंदर्प-दर्प-कालाय-காம தேவனுடைய கொழுப்புக்குக்** காலநாயமைந்தவனும், **काल-हन्त्रे-காலதேவனையழித்தவனு** மான (சிவனுக்கு) **नमः** நமஸ்காரம், **नमः** நமஸ்காரம்:

விச்வாத்மநேஃவிசிந்த்யாய விலஸச்சந்த்ரமௌலயே.

கம்தர்பதர்பகாலாய காலஹந்த்ரே நமோ நம :. (6)

உலக வடிவாயமைந்தவனும், சிந்தனை செய்வதற்கும் முடியாதவனும் சென்னியிலே பாதிமதியைச் சூடிய

வனும் காமதேவனுடைய கொழுப்பைக் களைவதற்குக் கால தேவனுடைய வடிவாயமைந்தவனும், கால தேவனையழித்தவனுமாகிய சிவனுக்கு நமஸ்காரம். நமஸ்காரம்.

வ

விச்வாத்மனே விச்வம் - உலகம், ஆத்மா - வடிவம் உலகவடிவாயமைந்தவன் என்பது. அதாவது உலகைத் தோற்றுவித்து அவ்வுலகத்தினூடே அந்தர்யாமியாயி ருப்பவன் என்பது கருத்து. மற்றும், விச்வம்-பரமபுருஷனாகிய சிவன், அவனைக் காட்டிலும் இவ்வுலகம் வேறன்று. உண்மையில் இவ்வுலகம் அவனுடைய வடிவாகவே அமைந்திருப்பது “**ब्रह्मैवम् विष्णुमिदं शिवम् — ப்ரஹ்மை வேதம் விச்வமிதம் வரிஷ்டம் - சிறந்ததான இவ்வுலகம் இந்த பாஹ்மமேயாகும்**” என **முண்டகச் ச்ருதியும்** சொல்லும், இவ்வாறே, **पुरुष एवेदं सर्वम् — புருஷ ஏவேதம் ஸர்வம்—இவை யாவும் புருஷனது வடிவமேயாகும்**” என்ப **புருஷஸூக்தமும்** சொல்லும், ஆகவே பரம புருஷனாகிய சிவனைக் காட்டிலும் வேறு ஒன்றும் கிடையாது என்பது தாத்தர்யம், அதாவது உண்மையான ஸத்தையின் வடிவாக எங்கும் பரவியிருப்பவன் என்பது ஸாரம். அல்லது—ப்ரளயத்தில் ஜீவராசிகள் யாவும் இவ்விடத்தில் பிரவேசிக்கின்றன. அக்காரணத்தான் **விச்வம்** எனவுமாம். “**यत् प्रपञ्चमिदं विश्वम् — யத் பரயந்த்யபிஸம் விசந்தி** எக்காரணத்தால் லயித்தைக் குறித்துச் சொல்லுகின்றனவோ, எங்கும் நன்கு பிரவேசிக்கின்றவோ” என்பது அந்த தைத்திரீயச் ச்ருதியின் பொருளாகும்.

அவிசிந்த்யாய— விஷேமாயுள்ள சிந்தனைக்கும் எட்டாதவன். அ- இன்மை. வி- மிகுதி- சிந்த்யம். சிந்தனை செய்யத்தக்கது. எனவே- விஷேமாயுள்ள சிந்தனைக்கும் புலப்படாதவன். அதாவது சிந்தனையிலே நிலைத்துள்ள தவசிகளுக்கும் புலப்படாத பெருமையை யுடையவன். எனவே ஸாமான்யமக்களுக்குப் புலப்படாதவன் என்பது ஸாரம்.

விலஸச்-சந்த்ர-மௌலயே—நன்கு ஒளிருகின்ற பிறை மதியைச் சென்னியிலே சூடியவன். வி-மிகுதி. லஸத் - ஒளிருவது, சந்த்ரன்- மதி, மௌலி - சென்னி; விசேஷமாக-மிகுதியாக- ஒளிருகின்ற பாதிமதியைச் சென்னியிலே சூடிக் கொண்டிருப்பவன் என்பது.

கம்தர்ப-தர்ப-காலாய-காமதேவனுடைய கர்வத்தைக் களைந்தவன். கம்- என்ற சொல் நிந்தனை, ஸுகம், நான்முகன் என்ற பொருட்களை முறையே சுட்டி நிற்கும். எனவே நிந்திக்கத்தக்க கொழுப்பையுடையவன். அல்லது நான்முகனைக் குறித்து கர்வமடைந்தவன் காம தேவன் எனவும் பொருள் கூறுவர்.

காலஹந்த்ரே—காலணையழித்தவன்-காலன்-யமன். ஹந்தா-அழிப்பவன். யமணையழித்தவன், அதாவது யமனுக்கும் யமனாகத் தோன்றி அவணையழித்தவன் என்பது ஸாரம். தனது தொண்டர்களாம் மார்கண்டேயன் முதலியவர்களைக் காப்பாற்ற யமனாகத் தோன்றிய வரலாறு போன்றவைகள் புராணங்களில் சொல்லப் பெற்றுள்ளன என்பதையும் காணலாம். (6)

विषाशनाय विहरद् वृषस्कन्धमुपेयुषे ।

सरिद्वामसमाबद्धकपर्दाय नमो नमः ॥ ७ ॥

विष-भशनाय- விஷத்தைப் பருகியவனும், **विहरद्-वृष-स्कन्धम्-ஸஞ்சாரம்** செய்கின்ற காணாயின் பிடரியை, **उपेयुषे-** அடைந்தவனும், **सरित्-दाम-सम्-आ-बद्ध कपर्दाय-** கங்கையினுடைய பெருக்கென்னும் மாலைவினால் நன்கு கட்டப்பெற்ற சடைமுடியையுடையவனுமான (சிவனுக்கு) **नमः-** நமஸ்காரம், **नमः-** நமஸ்காரம்.

விஷாசநாய விலஸத்வ்ருஷஸ்கந்தமுபேயுஷே.

ஸரித்தாமஸமாபத்த கபர்தாய நமோ நம : (7)

காலகூடமென்னும் கொடிய விஷத்தை உணவாகக் கொண்டவனும், பீடுநடையோடு ஸஞ்சாரம் செய்கின்ற காணாயின் பிடரியில் அமர்ந்துள்ளவனும், ஆகாசகங்கையின் திரைமாலைகளால் நன்கு பிணைக்கப் பெற்ற சடைமுடிகளையுடையவனுமாகிய சிவனுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

विषासनाय—விஷத்தைப் பருகியவன். **विषम्-நஞ்சு.** அசநம்-புசிப்பது. **नृञ्जस** உணவாகக் கொண்டவன். **नृञ्जसुण्डன்** என்பது நீலகண்டன். அமுதம் பெறுவதற்கு ஆழியைக் கடையும் பொழுது அவ்வாழியிலே முதலில் தோன்றியது காலகூடமென்னும் கொடிய நஞ்சு அதை விழுங்கி உலகைக் காத்தவன் என்பது புராணவரலாறு. **विहरत्-वृष-ஸ்கந்தம்-உபேயுஷே-** விஹரத் பீடுநடை. **वृष-का-ஸகந்தம்-பிடரி** உபேயுஷ- அடைவது. ஆகவே பீடு

• நடை போடுகின்ற காணாயின் பிடரியில் அமர்ந்தவன் என்பது தர்த்தபர்யம்.

• ஸரித்-தாம-ஸ்ம் - ஆ-பத்த - கபர்தாய - ஸரித்-ஆறு-கங்கை. தாம-மாலை ஸம்-நன்கு. ஆ - சுற்றிலும்-பத்த- கட்டப்பெற்ற. கபர்தாய- சடைமுடியை யுடையவன். ஆகவே கங்கையின் பெருக்கெனும் கயிறு கொண்டு நன்கு சுற்றிலும் கட்டப்பெற்ற சடைமுடியை யுடையவன் என்றது. அதாவது சென்னியிலே கங்கையை யத் தரித்துள்ளவன் என்பது ஸாரம். “கபர்த:” என்பது சிவனுடைய திருநாமங்களில் ஒன்று. “நம: கபர்திநே ச-கபர்திசு கு நமஸ்காரம்” என ருத்ரஸூக்தம் சொல்லும். மற்றும் ‘கபர்தாய நம:’ என சிவாஷ்டோத்தரமும் சொல்லும். கபர்தீ- என்றது, கம், ஜலம், பர்-நிரப்புதல்- “பர்வ பூரணே” என்பது தாது, தா-சுத்தம் செய்தல்- “தைப் சோதநே” என்பது தாது, எனவே சென்னியிலுள்ள கங்கையைத் தூய்மை செய்பவன் என்பது அதனுடைய விளக்கம். மற்ற விரிவான விளக்கங்களை சிவாஷ்டோத்தரத்தின் உரையில் காணலாம். (7)

शुद्धाय शुद्धभावाय शुद्धानामन्तरात्मने ।

पुरान्तकाय पूर्णाय पुण्यनाम्ने नमो नमः ॥ ८ ॥

• शुद्धाय-பரிசுத்தம் வாய்ந்தவனும், शुद्ध-भावाय- சுத்தமான பாவனைகளையுடையவனும், शुद्धानाम् - பரிசுத்தம் வாய்ந்தவர்களுடைய, अन्तः- உள்ளே, आत्मने- ஆத்மவடிவாய்ந்தவனும், पुर-अन्तकाय- முப்புரத்திற்கும் அந்தகரையமைந்தவனும், पूर्णाय- எங்கும் நிறைந்துள்ளவனும், पुण्य नाम्ना- புண்யம் பயக்கும் திருநாமத்தையுடையவனுமாகிய (சிவனுக்கு, नमः நமஸ்காரம், नमः நமஸ்காரம்.

சுத்தாய சுத்தபாவாய சுத்தாநாமந்தராத்மநே,
புராந்தகாய பூர்ணாய புண்யநாமநே நமோ நம: (௨)

பரிசுத்தம் வாய்ந்தவனும், பரிசுத்த பாவனைகளை யுடையவனும், பரிசுத்தம் வாய்ந்தவர்களுடைய அந்த ராத்ம வடிவாயமைந்தவனும், முப்புரங்களுக்கும் அந்த கருணைமைந்தவனும், எங்கும் நிறைந்துள்ளவனுமான சிவனுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

சுத்தாய - எல்லா வகையிலும் தூய்மையடைந்த வன், "சுஷ-ஷி-சு" "சுத சௌசே" என்பது தாது. அச் சொல்லுக்கு நிர்தோஷம், உறுதி, தேடுவது, அழிவு, குற்றமற்றது, பவிதாம்- தூய்மை, உஜ்ஜவல:- ஒளி எனப் பல பொருள் விளக்கங்கள் காணப்பெறுகின்றன. சுத்த-பாவாய-சுத்தம், பரிசுத்தம், பாவம், எண்ணங் கள், அல்லது பாவனைகள். அதாவது அகத்திலும் புறத் திலும் தூய்மையைக் கடைப் பிடித்துள்ள நல்லோர்களு டைய மனத்தின் கண் உறைபவன் என்பது கருத்து.

புர அந்தகாய - புரம்- முப்புரம். அந்தக:-யமன்-முப் புரங்களுக்கு யமன் போன்றவன் இவ்விடத்தில் புரம் என்பது சரீரத்தையும் சொல்லும். அதாவது ஸ்தூலம்; ஸுக்ஷ்மம்; லிங்கம்; (காரணம்) எனச் சரீரம் மூவகை யாகும். ஸ்தூலம். என்பது காக்கிவடிவரகக் காணப் பெறுவது. ஸுக்ஷ்மம் என்பது அந்த: கரண வடி வாயுள்ளது லிங்கம் என்பது பௌதிகமான சரீரம். இம் மூன்று சரீரங்களையும் அழிப்பவன். கர்மத்தின் முடிவில் அழிப்பவன் என்பது ஸாரம். அல்லது, முப் புரம், தங்கம், வெள்ளி, இரும்பு இவைகளாலான கோட்

டைகளாகும். இவைகள், முறையே தாரகாக்ஷன், கமலாக்ஷன், வித்யுத்மாலீ என்ற அஸூர் அரசர்களால் கட்டப்பெற்று, அவர்கள் அக்கோட்டைகளைத் தங்களுடைய இருப்பிடமாக்கிக் கொண்டவர்கள். அவர்களை அழித்தவன் என்பது தாத்பர்யம். மற்றுமுள்ள விசேஷமாயுள்ள பொருள் விளக்கங்களைப் புராணங்களிலும், “त्रिपुरास्तकाय नमः— த்ரிபுராந்தகாய நம:—முப் புரமழித்தவன்” என்று சிவாஷ்டோத்தரத்தில் சொல்லியுள்ளதையும் காணலாம்.

பூர்ண:-நிறைந்துள்ளவன். அதாவது எங்கும் எப்பொருளிலும் நிறைந்து நீக்கமற விளங்குகின்றவன். இக்கருத்தை உபநிஷத்தும், “पूर्णदः पूर्णमिदम्- பூர்ணமத: பூர்ணமிதம்- அதுவும், நிறைந்தது இதுவும் நிறைந்தது” எனச் சொல்லும். ஆகவே உலகிலே தோன்றியுள்ள வஸ்துக்கள் யாவும் பரமாத்மவடிவாயிருப்பன என்பதும் கிடைக்கப் பெறும். புண்ய-நாமா- புண்யம் மங்களம், நாமா-பெயர், மங்களம் பயக்கும் திருநாமத் தையுடையவன். மங்களம் என்ற சொல்;

“मङ्गलाय च कोकानां क्षेमाय च भवाय च ।

कल्याणं मङ्गलं क्षेमं शातं शर्म शिवं शुभम् ॥”

“மங்களாய ச லோகாநாம் க்ஷேமாய ச பவாய ச, கல்யாணம் மங்கலம் ப்ரோக்தம் சாதம் சர்ம சிவம் சுபம்.”

“உலகத்தின் மங்களத்தின் பொருட்டும், க்ஷேமத்தின் பொருட்டும், தோற்றத்தின் பொருட்டும், கல்யாணம், மங்களம், க்ஷேமம், புகழ், ஸுகம், பத்ரம், சுபம் எனப் பல பெயர்கள் தோன்றின” என அச் செய்யுளின் கருத்து. மற்றும்,

“प्रशस्ताचरणं निच्यमप्रशस्तविवर्जनम् ।

एतद्धि मङ्गलं प्रोक्तमृषिभिस्तत्त्वदर्शिभिः ॥”

“ப்ரசஸ்தாசரணம் நித்யமப்ரசஸ்தவிவர்ஜனம்.

ஏதத்தி மங்களம் ப்ரோக்தம்ருஷிபிஸ்தத்வதர்சிபி:.”

“—பிரஸித்தமாயுள்ள (புகழ் வாய்ந்த) வைகளை எப் பொழுதும் ஆசரிக்க வேண்டும். (கடைப்பிடிக்க வேண் டும், பிரஸித்தமில்லாதவைகளை (புகழ்த்தகாதவைகளை) கடைபிடிக்காமல் ஓதுக்கவேண்டும். இதுவன்றோ மங்க ளம் என உண்மை நிலையினை யுணர்ந்த மஹர்ஷிகளி னால் சொல்லப் பெற்றுள்ளது” என்பது அச்செய்யுளின் கருத்து.

எனவே, இன்றோன்ன பல பொருள் விளக்கங்கள் **மங்களம்** என்ற சொல்லுக்குக் காணப் பெறுவதால் இத்துணை சிறப்பு வாய்ந்த பெயரைத் தாங்கியவன் அப் பரமசிவன் என்பதாகும். அதாவது திவ்யமங்கள விக்ரஹவடிவாய்த் திகழ்கின்றவன் என்பது ஸாரம். (8)

भक्ताय निजभक्तानां भुक्तिमुक्तिप्रदायिने ।

विवाससे विवासाय विश्वेशाय नमो नमः ॥ ९ ॥

भक्ताय- (தொண்டர்களினால்) ஸேவிக்கத்தக்க வடி வாயமைந்தவனும், **निज-भक्तानाम्-** தனது தொண்டர் களுக்கு, **भुक्ति-मुक्ति-प्रदायिने-** போகத்தையும், மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கிறவனும், **वि-वाससे-** ஆடையிலாதவனும், **वि-वासाय-** இருப்பிடமில்லாதவனும், **विश्व:- ईशाय -** உலகத் திற்கு தலைவனாயுள்ளவனுமான (சிவனுக்கு **नमः-** நமஸ்காரம், **नमः** நமஸ்காரம்.)

பக்தாய நிஜபக்தாதாம் புக்திமுக்திப்ரதாயிநே.

விவாஸஸே விவாஸாய விச்வேசாய நமோ நம : (9)

பக்தியின் வடிவாயமைந்தவனும், தனது தொண்டர்களுக்கு போகத்தையும், மோக்ஷத்தையும் ஒருங்கே கொடுக்கின்றவனும், ஆடையற்றவனும், (திகம்பரன்) தனக்கு நிலைத்த இருப்பிடமென ஓரிடமும் இல்லாதவனும். இவ்வுலகங்களுக்குத் தலைவனுமாகிய சிவனுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

பக்தாய-ஸேவிக்கத்தக்க வடிவாயுள்ளவன், பஜஸேவாயாம்” என்பது தாது. அதாவது எல்லோராலும் எளிதில் அநுராகத்தோடு கூட ஆராதிக்கத்தக்கவன் என்பது. நிஜ-பக்தாய- நிஜ-தன்னுடைய, பக்தா:- தொண்டர்கள். புக்தி முக்தி-ப்ரதாயிநே-புக்தி-போகம் ஸுகம். முக்தி- மோக்ஷம் ப்ரதாயீ. கொடுப்பவன். தன்னுடைய தொண்டர்களுக்கு போகத்தையும், மோக்ஷத்தையும் வரையாது வழங்குகின்றவன், போகம்- இவ்வுலகத்தைப்பற்றிய ஸுகம். முக்தி-மறு உலகைப்பற்றிய ஸுகம். இவ்விரண்டையும் தன்னுடைய தொண்டர்களுக்குக் கொடுப்பவன் என்பது தாத்பர்யம்.

வி-வா-ஸஸே- ஆடையற்றவன், வி- இன்மை, வாஸ:- துகில் ஆடையில்லாதவன் திகம்பரன்-திக்கு களையே துகிலாகக் அணிந்து கொண்டவன் என்பது ஸாரம். “**विश्वेश्वर नमः**:-திகம்பராய நம:” என்பது சிவாஷ்டோத்தரம்: வி-வா-ஸாய-இருப்பிடமில்லாதவன். வி- இன்மை - வாஸ-இருப்பிடம், தனக்கென்று நிலைத்த இருப்பிடமில்லாதவன் என்பது கருத்து. விச்வேசாய- விச்வம் - உலகம், சராசரவடிவாயமைந்தது. **॥ ॥**:-தலைவன். இச்சராசரவடிவாயமைந்த உலகத்திற்குத் தலைவன் என்பது கருத்து. (9)

त्रिमूर्तिमूलभूताय त्रिनेत्राय नमो नमः ।

त्रिधात्रां धामरूपाय जन्मघ्राय नमो नमः ॥ १० ॥

त्रி-மூர்தி-மூல-பூதாய-த்ரி-மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் மூலகாரணமாயமைந்தவனும், த்ரி-நேತ್ರாய-மூன்று கண்களையுடையவனுமான (சிவனுக்கு) நம:- நமஸ்காரம், நம:- நமஸ்காரம். த்ரி-தாஸ்திராய-மூன்று இடங்களுக்கும் தாஸ-ரூபாய-ஒளியின் வடிவாயிலங்குகின்றவனும், ஜன்ம-ஶ்ராய-பிறவியையழிப்பவனுமாகிய (சிவனுக்கு) நம:- நமஸ்காரம் நம:- நமஸ்காரம்.

த்ரிமூர்த்தி மூலபூதாய த்ரிநேத்ராய நமோ நம:.

த்ரிதாம்நாம் தாமருபாய ஜந்மக்நாய நமோ நம: (10)

மூன்று மூர்த்திகளுடைய தோற்றத்திற்கு மூலகாரணமாயுள்ளவனும், மூன்று கண்களையுடையவனுமான சிவனுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம். மூன்று இடங்களுடைய ஒளியின் வடிவாயிலங்குகின்றவனும், பிறவிப் பிணியைக் களைபவனுமாகிய சிவனுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

த்ரி-மூர்த்தி-மூல-பூதாய-த்ரி-மூன்று, மூர்த்தி-வடிவம். மூல-காரணம், பூதம்-இருப்பது-மூன்று மூர்த்திகளுடைய தோற்றத்திற்கு மூலகாரணமாயமைந்தவன். மூன்று மூர்த்திகள் — நான்முகன், திருமால், ருத்ரன் என்பவர்கள். இவர்கள் சிவனிடமிருந்தே தோன்றுகின்றவர்கள் என்பன போன்றவைகளுக்கு ச்வேதாச்வதரம் போன்ற உபநிஷதங்களில் ப்ரமாணங்கள் பல காணலாம். த்ரி-மூன்று-நேத்ராணி-கண்கள், மூன்று கண்களையுடையவன்; ஸோமன் - சந்த்ரன், ஸூர்யன்-ஆதவன், அக்நி-நெருப்பு என்ற தேவர்கள்

முவரையும் கண்களாகக் கொண்டவன் என்பது. “सोमसूर्यामिलोचनाय नमः-ஸோமஸுரியாக்நிலோசநாய நமः-ஸோமன், ஸுரியன், அக்நி இவர்களைக் கண்களாகக் கொண்டவன் என சிவாஷ்டோத்தரமும் சொல்லும்.

த்ரி-தாம்நாம்-தாம்-ரூபாய-த்ரி-மூன்று, தாமா-இருப்பிடம், தாம்-ஒளி-ரூப-வடிவம்-மூன்று நிலைகளிலும் (இடங்கள்) ஒளியின் வடிவாயிலங்குகின்றவன். இவ்விடத்தில் மூன்று இடங்கள் என்றது வருமாறு—ஸ்தூலமாய் விரிந்துள்ள ஆநந்தவடிவம் யாதொன்று உண்டோ, அதுவே போக்தா-அநுபவிப்பவன் என்பது. விச்வம், தைஜஸம், ப்ராஜ்ஞன் என்ற வடிவங்கள் எவைகளுண்டோ அவைகளே அநுபவிக்கின்ற கருவிகளாகவும் அமைந்துள்ளனவாகும். இவைகளுக்கும் அப்பாலுள்ள இடத்தில், இவைகளைக் காட்டிலும் மாறுபட்டதும், சித்தின் வடிவாயமைந்துள்ளதுமான ஸதாசிவதத்துவமே எல்லை கடந்த ஆநந்தத்தோடு ஒளிருவதாகும், அத்தகைய ஸதாசிவதத்துவத்தின் வடிவமாயமைந்தவன் என்பது கருத்து. இக்கருத்தை—

“ त्रिषु धामसु यद्भोग्यं भोक्ता भोगश्च यद् भवेत् ।

तेभ्यो विक्षणः साक्षी चिन्मात्रोऽहं सदाशिवः ॥ ”

“ த்ரிஷு தாம்ஸு யத் போக்யம்

போக்தா போகசு: யத் பவேத்யம்.

தேப்யோ விலக்ஷண: ஸாக்ஷீ

சிந்மாத்ரோ஽ஹம் ஸதாசிவ:”

“—மூன்று இடங்களிலும் போக்யம், போக்தா, போகம் என எவை இருக்கின்றனவோ, அவைகளைக்

† காட்டிலும் மாறுபட்டதாயுள்ளதும், சிந்மாத்ரவடிய
மைந்ததும், அழிவற்றதுமான ஸாக்ஷியாக நான் இருக்
கின்றேன்” எனப் பஞ்சதசியும் இக்கருத்தை வலியுறுத்
தும். ஜந்ம க்நாய - ஜந்ம-பிறவி, க்ந- அழிப்பது - அதா
வது வழிவழியாகத் தொடர்ந்து வந்துள்ள தொண்டர்
களுடைய பிறவித்தொல்லைகளைக் களைப்பவன் என்பது. (10)

देवासुरशिशोरोरत्नकिरणारुणिताङ्घ्रये ।

कान्ताय निजकान्तायै दत्तार्धाय नमो नमः ॥ ११ ॥

देव-असुर-शि-रो-रत्न-किण-अरुणित-अङ्घ्रये- தேவர்கள் ,
அஸுரர்கள், என்ற இவர்களுடைய சென்னியிலே
துலங்குகின்ற இரத்தினங்களினால் சென்னிறம் தோயப்
பெற்ற சரணங்களை யுடையவனும், கான்தாய - கண்கவரும்
வனப்பையுடையவனும், நிஜ- கான்தாயை- தனது நாயிகையின்
பொருட்டு டத்-அர்ஹய- கொடுக்கப் பெற்ற திருமேனியின்
பகுதியையுடையவனுமான, (சிவனுக்கு) நம:- நமஸ்
காரம், நம: நமஸ்காரம்.

தேவாஸுர சிரோரத்தநகிரணருணிதாங்க்ரயே.

காந்தாய நிஜகாந்தாயை தத்தார்தாய நமோ நம: (11)

தேவர்கள் அஸுரர்கள் என்ற இவர்களுடைய
சிரஸில் தரித்துள்ள கிரீடங்களிலே இழைத்துள்ள இரத்
தினங்களினால் சென்னிறமாகச் செய்யப் பெற்ற
சரணங்களை யுடையவனும், கண்டோர் மனத்தைக்
கவருகின்ற வனப்பையுள்ளவனும், தனது அன்புக்
குரிய நாயிகையாம் உமையவனுக்குத் தனது திரு

மேனியின் ஒரு பகுதியைப் பகிர்ந்தளித்தவனுமான, சிவனுக்கு நமஸ்காரம், நமஸ்காரம்.

தேவ - அஸுர-சிரோ-ரத்ந-கிரண - அருணித-அங்கர்யே தேவா:- தேவர்கள், அஸுரா:-அஸுரர்கள், சிர:-சென்னி(தலை) ரத்ந-இரத்தினம், கிரணா :-கதிர்கள்-மர்சிகள். அங்கரி:-சரணங்கள். தேவர்களும், அஸுரர்களும் தத்தம் சென்னியினால் வணங்கும் பொழுது அவர்களுடைய சென்னியிலே துலங்கும் கிரீடங்களில் இழைக்கப்பெற்ற இரத்தினங்களினால் சென்னிறமாகச் செய்யப்பெற்ற சரணங்களையுடையவர். அதாவது—அவர்கள் வணங்கும் பொழுது சென்னியிலே துலங்குகின்ற மகுடத்திலுள்ள இரத்தினங்களுடைய நிழலைப் பெற்ற திருவடிகள் சென்னிறம் தோய்ந்தனவாகக் காணப்பெறுகின்றன என்பது தாத்பர்யம்.

நிஜ காந்தாயை - நிஜ-தன்னுடைய, காந்தாயை-நாயிகையின் பொருட் டு. தத்த - அர்தாய- தத்த - கொடுக்கப்பெற்ற, அர்தாய பகுதியையுடையவன். அதாவது நாயிகையாம் உமையவளுக்குக் கொடுக்கப்பெற்ற பகுதி சரீரத்தையுடையவன். அர்தநாரீவடிவம் கொண்டவன் என்பது. ஸாரம், “उमाविश्वं वन्दे- உமார்தவிக்ரஹம் வந்தே-உமையவளைப் பகுதியாகக் கொண்ட விக்ரஹத்தை-சரீரத்தை நமஸ்காரம் செய்கிறேன் என்ற ப்ரமாணவசநமும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தும். அதாவது அன்புக்கினிய பெண் - மனைவி - நாயகி - என்பதாகும். எனவே தனது மனைவிக்குப் பகுதி சரீரத்தைக் கொடுத்தவன் என்பதாகும். அதாவது அர்தநாரீ-மங்கைபாகன் என்பது ஸாரம். (11)

स्तोत्रेणानेन पूजायां प्रीणयेज्जगतः पतिम् ।

भुक्तिमुक्तिप्रदं भक्त्या सर्वज्ञ परमेश्वरम् ॥ १२ ॥

इति श्रीमहामहेश्वरार्थ-श्रीमल्लक्ष्मण-

देशिकेन्द्रभट्टारकविरचितः श्रीशिव-

स्तवराजः संपूर्णः

अनेन-இந்த, स्तोत्रेण-துதியினால், जगतः-உலகத்தினுடைய, पतिम् - தலைவனும், भुक्ति-मुक्ति-प्रदम् - போகம், விடுதலை இவ்விரண்டையும் வழங்குகின்றவனும், सर्वज्ञः-எல்லாவற்றையுமுணர்ந்துள்ளவனும் ஆன, परम-இஷ்வர்-சிறந்த ஈசர்வரனை, भक्त्या - பக்தியோடு கூட, पूजायाम् - பூஜை செய்யும் வேளையில், प्रीणयेत्-பீர்த்தி செய்யவேண்டும்.

ஸ்தோத்ரேணாதேந பூஜாயாம்

பீர்ணயேத் ஜகத் : பதிம்.

பக்திமுக்திப்ரதம் பக்த்யா

ஸர்வஜ்ஞம் பரமேச்வரம் (12)

இதி ஸ்ரீமஹாமஹேச்வராசார்ய-ஸ்ரீமல்லக்ஷ்மண

தேசிகேந்த்ர பட்டாரகேண விரசித் : ஸ்ரீசிவ

ஸ்தவராஜ : ஸம்பூர்ண :

உலகத்திற்கு ஒப்புயர்வற்ற தலைவனும், போகம், முக்தி என்ற இவையிரண்டையும் ஒருங்கே வரையாது வழங்கின்றவனும். எல்லாவற்றையுமுணர்ந்துள்ளவனுமாகிய ஸ்ரீபரமேச்வரனை, இத் துதியினால் பக்தியோடு கூட பூஜை செய்யும் பொழுது மகிழ்ச் செய்யவேண்டும்.

ஜகத் :- பதிம் - ஜகத் - இவ்வண்டம் முழுவதும் என்பது. இவ் வண்டத்திற்கு பதி-தலைவன். அதாவது விரிவடைந்துள்ள இவ்வுலகங்களுக்குரிய ஒரே தலைவன் என்பது கருத்து.

புக்கி முக்தி-ப்ரதம்-புக்தி - இவ்வுலகைச் சார்ந்த ஸுகம். அதாவது தர்ம வழியிலே நின்று திரட்டிய பொருட்களால் தோன்றும் மனைவி, மக்கள் வீடு, ஆராரமம் (தோட்டம்). முதலியவைகளுடைய ஸுகம் என்பது கருத்து முக்தி-அவ்வுலகிலுள்ள நித்யாநந்தவடிவாயமைந்த ஸுகம். இது ஸதாசிவனை இடைவிடாது ஆராதனை செய்து அவனிடத்திலே ஒன்றி லயித்து எங்கும் எப்பொருளிலும் அவனுடைய அம்சத்தைக் கண்டுகளிக்கின்ற மனப்பான்மையையுடைய தொண்டனுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய ஸுகமாகும். எனவே, இவ்விரண்டு ஸுகங்களையும் ஸ்ரீஸதாசிவன் தனது தொண்டர்களுக்கு வரையாது ஒருங்கே வழங்குகின்றவன் என்பது தாத் பர்டம். பரமேச்வரன்-யாவற்றிலும் சிறந்ததும், நிலைத்துள்ளதுமான ஸம்பத்ததத் தன்னிடத்திலே கொண்டு விளகுகின்றவன் என்பது. சிவார்ப்பணம்.

இவ்வாறு ஸ்ரீமஹாமஹேச்வராசார்ய ஸ்ரீலக்ஷ்மண-
தேசிகேந்த்ர பட்டரகர் அருளிய ஸ்ரீசிவஸ்தவ-
ராஜத்திற்கு வாதூல ராமசந்தர்சர்மாவினால்
புனைப்பெற்ற பதயோஜநா என்ற
தமிழுரை இவண் முற்றும்.
சிவார்ப்பணம் :

சிவாய குரவே நம:
 श्रीमहामहेश्वराचार्य श्रीमदुत्पल-
 देवमद्वारकविरचित:
 श्रीशिवस्तवराज:

ओं क्षणमात्रमपीशान वियुक्तस्य त्वया मम ।
 निबिडं तप्यमानस्य सदा भूया दृश्यः पदम् ॥ १ ॥

ஹே இஷான - ஓ பரமசிவ ! க்ஷணமாத்திரம் - ஒரு கணநேரம்,
 த்வாயா - உன்னோடு, வியுக்தஸ்ய - பிரிந்துள்ளவனும், நிவிடம் -
 நெருக்கமடைந்து, தப்யமானஸ்ய-தாபத்தையடைந்துள்ளவனு
 மான, மம - எனக்கு, சதா - எப்பொழுதும், ட்ஷா:-ஞாநத்
 தினுடைய, பதம் - இருப்பிடத்தை, பூயா:-ஒளிரச் செய்
 வாயாக.

சிவாய குரவே நம:
 श्रीमहामहेश्वराचार्य श्रीमदुत्पल-
 தேவபட்டாரகவிரசித:
 श्री शिवस्तव राजः

ஓம் க்ஷணமாத்திரமபீசாந வியுக்தஸ்ய த்வயா மம.
 நிபிடம் தப்யமானஸ்ய ஸதா பூயா த்ருச : பதம் (1)

ஓ பரமசிவ! ஸமாதியிலிருந்து கணநேரம் வெளியே
 வந்துள்ள காரணத்தால் உன்னுடைய பிரிவாற்றுமை
 யால் தீவிரமாயுள்ள தாபத்தையடைந்த எனக்கு,
 எப்பொழுதும் உணைத் தொடர்ந்த உணர்வின்
 இருப்பிடத்தை ஒளிரச் செய்வாயாக.

கண்ண மாத்ரம்—சிறிது நாழிகை என்றது-ஸமாதிகலைந்து சிறிது நேரம் வெளியே வந்துள்ள நிலையைச் சொல்லியது. **வி-யுக்தஸ்ய** - யுக்தம்-இணைப்பது. **வி-இன்மை** - ஆகவே உன்னை விட்டுப் பிரிந்துள்ளவன் என்பது. **தப்யமாநஸ்ய** - தாபம்- கஷ்டம் - துயரம் - தாபத்தையடைந்தவன். அதாவது உன்மீது நெருக்கமாக வளர்ந்துள்ள அவாவினால் தோன்றிய அடிமை நிலையானது இயல்பாகவே தாபத்திற்குரியதாயுள்ளது என்பது கருத்து. அவ்விதமல்லாது கேவலம் விஷயங்களிலுள்ள பற்றுதல் காரணமாயெழுந்த அடிமைத்தன்மையன்று. த்ருக்-என்ற சொல் பார்வை, ரூநம் என்ற பொருளில் வழங்குவது. இவ்விடத்தில் ரூநம் என்ற பொருளிலே வழங்கியுள்ளது. பதம்-இடம்-நிலை என்பது. (1)

वियोगसारे संसारे प्रियेण प्रभुणा त्वया ।

अवियुक्तः सदैव स्यां जगतापि वियोजितः ॥ २ ॥

வி-யோகஸாரே-பிரிவினுடைய துர்பலத்தையடைந்த **சாஸரே**-ஸம்ஸாரத்தல், **பிரியே** - அன்புக்குரியவனும், **ப்ரபுநா**-ப்ரபுத்தன்மைக்குரியவனுமான, **த்வயா** - உன்னோடு, **அவியுக்த** **ஏவ** - ஒன்றிய நிலையிலிருந்து கொண்டே, **சதா** - எப்பொழுதும் **ஸ்யாம்** - இருக்கிறேன். **ஜகதா-அபி** - உலகத்தோடும், **வியோஜித-ஏவ** - நன்கு பிரிக்கப் பெற்றவனாகவே (**ஸ்யாம்-இருக்கிறேன்**).

नियोकसारै सससारै प्रियेण प्रभुणा त्वया

अवियुक्तः सदैव स्याम जगतापि वियोजितः (2)

பிரிவாற்றாமையின் பலமற்ற நிலையிலுள்ள ஸம்ஸாரத்தில், அன்புக்குரியவனும், எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் தலைவனாயுள்ளவனுமான உன்னோடு நான் எப்பொழுதும் ஒன்றியவனாகவே இருக்கிறேன். அவ்வாறே உலகத்தோடும் நான் நன்கு பிரிக்கப் பெற்றவனாகவும் இருக்கிறேன்.

வி-யோகம் - வி - இன்மை, -சேர்க்கை - ஸாரம் பலம். சேர்க்கையில்லாத பலமற்ற நிலை என்பது. ப்ரபு தலைவன். ப்ரபு என்ற சொல் - அதிகாரி, திறமையுள்ளவன், நாயகன், நிலையாயுள்ளது எனப்பல பொருள்களில் வழங்கப் பெறுவது. இங்கு எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நிலையாயுள்ள தலைவன் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். **அ-வியுத்த :-** அ-இன்மை - வி-யுத்த:- விஷேஷமான - பிரிவு இன்மை என்பது. ஒன்றிய நிலை, அதாவது ஸமாதியில் ஈசனோடு ஒன்றிய நிலை என்பது ஸாரம்-ஜகத்-உலகம்-பூமி முதல் ஸதா. சிவன் வரையிலுள்ள உலகம். இச்சொல் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் குறிப்பாக உணர்த்துவதுமாகும். **வி-யோஜித:-** உன்னால் பிரிக்கப் பெற்றவன். அதாவது ஸமாதிநிலையிலே உலகத்தைக் குறித்த இயல்பான மறைவானது உண்டாகியுள்ளது என்பது தாத்பர்யம். (2)

कायवाङ्मनसैर्यत्र यामि सर्वं त्वमेव तत् ।

इत्येष परमार्थोऽपि परिपूर्णोऽस्तु मे सदा ॥ ३ ॥

யந் - எவ்விடத்தில், சர்வ - எவ் - நீயே, எல்லா வஸ்து வாகவும் சர்வம் - அந்த, இருக்கிறதனை யோ, காயவாங்-மன:-சை-மெய். வாய், மனம் என்ற இவைகளோடு. யாமி-(நான்) உன்னைச் சரணமடைகின்றேன். இத-என்ற நிலையானது.

3) செ- எனக்கு, परि-पूर्ण:- நன்கு நிரம்பியுள்ளதாக, अस्तु- இருக்கட்டும்.

காயவாங்மநஸர்யத்ர யாமி ஸர்வம் த்வமேவ தத்.

இத்யேஷ பரமார்த்தோ ऽपि परिபூர்ணோ ஸ்து மே ஸதா (3)

ஓ ஈச! நீயே எங்கும் யாவுமாக உள்ளனையோ, அக்காரணத்தினால் மெய், வாய், மனம் என்ற இவைகளோடு ஒன்றிய நிலையிலே நான், உன்னைச் சரணமடைகிறேன் என்ற இந்த உண்மையாயுள்ள நிலையானது எனக்கு எப்பொழுதும் நன்கு நிறைந்துள்ளவாறு அமைவதாக.

யத்ர- எவ்விஷயத்தில், நீயே அது என்ற சிதேக ஸாரமான (சித்தையே தனித்த ஸாரமாக - நிலைத்தது) என்ற இந்த உண்மை என்றுள்ளதோ, ஏனெனில், “யத்ர-யத்ர” —எந்த எந்தவிடத்தில்” எனத் துவங்கி, “ஸர்வம் சிவமயம் யத:-யாவும் சிவமயம்” எனச் சொல்லியுள்ள பிரமாணத்தைத் தழுவியுள்ளதால் என்க. பரமார்த்த:-உண்மை நிலை, ஸத்யநிலை परिபூர்ண:- ஸமாதிநிலையிலே ஈசனோடு ஸாக்ஷாத்காரம் - ஸமான நிலை என்பது பொருள். அதாவது சிவனோடு ஒன்றிய நிலை என்பது ஸாரம். (3)

निर्विकल्पो महानन्दपूर्णो यद्वद् भवांस्तथा ।

ॐ शिवस्तुतिव्यतिकरी भूयादनुरूपैव वाङ्मयम् ॥ ४ ॥

निर्विकल्प:- வி க ல் ப ம ற் ற வ னு ம், महा- ஆனந்த-पूर्ण:- பெருகிய ஆநந்தம் நிறைந்துள்ளவனுமான, भवान्- நீ, यद्वद्- எவ்வாறுபோல இருக்கின்றாயோ, तथा- அவ்வாறே, अनुरूप- எவ் அநுரூபமாயுள்ளதாகவே, भवत्-स्तुति-व्यतिकरी.

உன்னுடைய துதியைச் செய்கின்ற, **मम-** என்னுடைய, **वाङ्मयम्**- வாக்கின் வடிவாகவே, **भूयात्**- இருப்பதாக.

நிர்விகல்போ மஹாநந்தபூர்ணே யத்வத்வவாம்ஸ்ததா.

பவத்ஸ்துதிகரீ பூயாதநுருபைவ வாங் மம. (4)

சுத்த சித்தின், வடிவாயுள்ளவனும் பெருகிய ஆநந்தவெள்ளம் நிம்பியவனுமாக நீ எவ்வாறு இருக்கின்றனையோ, அவ்வாறே உனக்கு அநுருபமாயுள்ள (தகுந்ததாயுள்ள-உன்னைக் குறித்துள்ள, துதியைச் செய்வதாகவே என்னுடைய வாக்கானது இருந்து வருவதாக.

நிர்விகல்ப:—விகல்ப : அசுத்தம், நி : - இன்மை, அதாவது சுத்தராயுள்ள சித்தின் வடிவம், **तदा** - என்றது-சித்தின் (தூய்மை) வடிவம். பெருகிய ஆநந்த வெள்ளம் நிம்பியுள்ள நிலை இவ்விரண்டையையும் அச்சொல் சுட்டி நிற்கும். அக்காரணத்தால் அச்சிறப்பு வாயந்த நிலையிலுள்ள ஈசனைத் துதிப்பதற்கு என்னுடைய வாக்கானது தகுதியுள்ளதாகவே இருப்பதாக எனவும் ஆம்.

அநுருபம் - தொடர்ந்துள்ள வடிவம். அதாவது ஒரு வஸ்துவின் சிறப்பே போன்று தானும் நிகழ்கின்ற நிலையையே அநுருபமெனச் சொல்லப் பெறும். (4)

भवदावेशतः पश्यन् भावंभावं भवन्मयम् ।

विचरेयं निराकाङ्क्षः प्रहर्षपरिपूरितः ॥ ५ ॥

भाव் भावम् - ஒவ்வொரு சிந்தனையிலும், **भवन्मयम्**- உனது வடிவாயிருக்கும் தன்மையை, **भवत्-आवेशतः**— உன்னைச் சார்ந்த ஆவேசத்திலிருந்து தோன்றுவதை, **पश्यन्**— பார்த்துக்கொண்டு, **प्र-हर्ष-परि-पूरितः**— பெருகிய ஆநந்த வெள்ளம் நிறைந்தவனாகவும், **निराकाङ्क्षः**—விருப்ப

மற்றவனாகவும். विचरेयम्- ஸஞ்சாரம் செய்துகொண்டிருக்கிறேன்.

பவதாவேசத; பச்யந்பாவம் பாவம் பவந்மயம். ✽
விசரேயம் நிராகாங்கு; ப்ரஹர்ஷ பரிபூரித: (5)

ஓ ஈச! ஒவ்வொரு சிந்தனையிலும் உனது வடிவாயமைந்துள்ள (சிவமயம்) தன்மையை உன்னைச் சார்ந்த ஆவேசத்திலிருந்து தோன்றுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு, பெருகிய ஆநந்தவெள்ளம் நிறைந்தவனாகவும், ஒரு வஸ்துவிலும் விழைவு கொள்ளாமலும் நான் நன்கு ஸஞ்சாரம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன்.

பாவம் - பாவம்— சிந்தனைதோறும், என்று இரண்டுதரம் சொல்லியதால்- அச்சொற்கள் உலகை ஆக்கேபிக்கின்றதாயமைந்துள்ளவை. நிராகாங்கு:- ஒரு வஸ்துவையும் எதிர்பாராமல் இருக்கின்ற நிலை என்றது—ஆநந்தம் தோன்றிய காரணத்தால் என்க. எவ்வாறெனில் ஒருவனுக்குப் பெருகிய ஆநந்தவெள்ளம் மனத்திலே தோன்றும்பொழுது அவன் எதை விரும்பி நிற்க முடியும்? முடியாதன்றோ! அதாவது சிவசிந்தனையைத் தவிர வேறு ஒருவஸ்துவையும் என்னால் சிந்தனை செய்ய முடியவில்லை என்பது தொண்டனுடைய வேண்டுகோளாகும்.

அத்தகைய நிராகாங்கையும் சிறந்ததும், நிறைந்ததுமான பெருகிய ஆநந்த வடிவாயமைந்த மனத்திலே எழுச்சியடைந்துள்ள மட்டற்ற மகிழ்ச்சியின் காரணமாகத் தோன்றியதுமாகும் என்பது ஸாரம் (5)

भगवन् भवता पूर्णं पश्येयमखिलं जगत् ।

तावतैवास्मि संतुष्टस्ततो न परिखिद्यसे ॥ ६ ॥

ஐ மஃவந்- ஆறுவகை ஐச்வர்யங்களும் நிறைந்துள்ள பரமசிவ! ஸ்வதா உன்னால், அஃவந்- முழுவதுமான, ஐவந்- உலகம், ஐவந்- நிறைந்துள்ளது. தாவதா எவ- அந்த அளவிலேயே, ஐவந்- நன்கு மகிழ்ச்சியடைந்தவனாக, அஃவந்- (நான்) இருக்கிறேன். தவ்- ஆகையினால், ந-பரி-வியசை- (நீ) கலக்கமடைய மாட்டாய் அன்றோ!

பகவந் பவதா பூர்ணம் பச்யேயமகிலம் ஐகத்.

தாவதைவாஸமி ஸம்துஷ்டஸ்ததோ ந பரிகித்யஸே. (6)

ஆறுவகை ஐச்வர்யங்களும் நிறைந்துள்ள ஓ! ஈசான: இவ்வுலகம் முழுவதும் உன்னால் நிரம்பியுள்ளது. நான் அந்த அளவிலே மகிழ்ச்சியடைந்துள்ளேன். ஆகையால் உனது தொண்டனாகிய என்னைக் கண்டு கலக்கமடையமாட்டாய் அன்றோ!

பவத:—சித்தின் வடிவைத் தொடர்ந்துள்ள காரணத்தால் நான்முகனுடைய நிலையையும், எல்லா வடிவாயமைந்துள்ள நிலையையும் கடந்துள்ள விகல்ப நிலையிலிருக்கும் பொழுது இவ்வுலகம் அனைத்தும் உனது வடிவாய் நிறைந்துள்ளது என்பது கருத்து.

ஸம்துஷ்ட:—எனக்கு உன்னிடமுள்ள பக்தியின் காரணமாகத் தோன்றிய ஆநந்தவெள்ளம் நிறைந்த அநுராகம்— அநு- தொடர்ந்த- இடையருத்- ராகம்— ஆசை- பற்றுக்கோடு. அணிமாதினைக் குறித்த எனது வேண்டுகோளினால் நீ கலக்கமடையமாட்டாய். அதாவது பரமசிவன் எண்வகையாயுள்ள ஐச்வர்யங்களுக்

கும் தலைமை வஹிக்கும் நிலையில். நான் அவனை யாசிக்கும்பெரழுது எவ்விதம் அவன் கலக்கமடைவான்? மாட்டான் என்பது ஸாரம். (6)

விலியமானஸ்த்வயேவ வ்யோஸி மெகலவா இவ ।

भावा विभान्तु मे शश्वत् कमनैर्मल्यगामिनः ॥ ७ ॥

யதா-எவ்வாறு, வ்யோஸி-ஆகாயத்தில், மெக-லவா:- மேகத் தினுடைய துகள்கள், இவ- போல, த்வயி-யவ- உன்னிடத்திலேயே, விலியமானா: (யாவும்) விசேஷமாக லயத்தையடைந்துள்ளவைகளாக இருக்கின்றனவோ, (ததா- அவ்வாறு) மெ-எனக்கு, கம-நைர்மல்ய-காமின:- க்ரமத்தினுடைய - நிர்மலத்தன்மையிலே தொடர்பு கொண்ட, ஸாवा:- பாவனைகள், ஷஸ்வத் - அடிக்கடி, விமானு- விசேஷமாக ஒளிகின்றனவாய் அமைவதாக.

விலீயமானஸ்த்வயேவ வ்யோம்நி மேகலவா இவ.

பாவா விபாந்து மே சசுவத் க்ரமநைர்மல்யகாமின: (7)

இவ்வுலகமானது, ஆகாயத்தில் தோன்றுகின்ற மேகத்துகள்கள் எவ்வாறு தோன்றி மறைகின்றனவோ, அவ்வாறே, க்ரமத்தினால் நிர்மலத்தன்மையடைந்த எனது பாவனைகளும் உன்னிடத்திலே லயத்தையடைந்தனவாக எப்பொழுதும் ஒளிர்ந்து கொண்டிருப்பதாக.

மேகலவா:-மேகத்துகள்கள். அதாவது ஆகாயத்தில் மேகங்களுடைய சிறிய சிறிய துகள்கள் தோன்றி, சிறிது நேரம் கழித்து அந்த ஆகாயத்தினிடமே எவ்வாறு மறைகின்றனவோ, அவ்வாறே உன்னைக்

குறித்த என்னுடைய சிந்தனைகளும் உன்னிடத்திலிருந்து தோன்றி உன்னிடத்திலேயே லயத்தையடைகின்ற நிலையைப் பெற்று ஒளிர்வதாக என்பது அச்சொல்லின் கருத்து.

சச்வத்-அடிக்கடி. முறையே. **க்ரம-நைர்மல்ய-காமிந :** — க்ரமம், வரிசை, நைர்மல்யம் - நிர்மலத்தின் தன்மை, அதாவது உன்னைப் பக்தியின் பெருக்கால் காண்கின்ற சுத்தசித்தின் வடிவத்தன்மையையடைகின்றனர் என்பது அப்புண்ப சீலர்களான தொண்டர்கள் சுத்தசித்தின் வடிவைப்பெற்று, நிலையாயுள்ள சித்தின் வடிவவாகவே அவர்களுடைய உண்மையான வடிவம் அமைந்துள்ளது என்பது தா த்பர்ய.

இவ்விடத்தில், ஆகாயத்திலே தோன்றுகின்ற மேகத்துகளுக்கு நிகராக ஈசனிடத்திலுள்ள தொண்டனுடைய சிந்தனைகள் இங்கு உருவகம் செய்யப் பெற்றுள்ளன. அதாவது மேகத்துகள்கள் தோன்றுவதற்கு ஆகாயம் காரணம். அதுபோல என்னுடைய சிந்தனைகள் தோன்றுவதற்கு ஈசன் காரணம் என்பது ஸாரம். (7)

स्वप्नभाप्रसरध्वस्तपर्यन्तध्वान्तसंततिः ।

सततं भातु मे कोऽपि भवमध्याद् भवन्मणिः ॥ ८ ॥

ஸ்வ-மஹ்யாத்- உலகத்தின் நடுவிலிருந்து, **க: அபி-** ஏதோ ஒரு சித்தின் வடிவானது. **மவன்மணி:-** உனது வடிவாயமைந்த மணியாயிருந்துகொண்டு, **ஸ்வ-பா-பரசர்-ஹ்வஸ்த பர்யன்-**

1 **வாஸ்த-சீஸரி:-** தனது ஒளியின் விரிவால் களையப்பெற்ற முடிவையுடைய இருட்தொகுதியானது. **சுரஸ்-** எப்பொழுதும், **சை-** எனக்கு, **சுரு-** ஒளிர்வதாக.

ஸ்வப்ரபாப்ரஸரத்வஸ்தபர்யந்தத்வாந்தஸம்ததி:-

ஸததம் பாது மே கோ s ஸ பவமத்யாத் பவந்மணி:- (8)

உலகத்தின் நடுவில், உன்னுடைய வடிவாயமைந்த மணியாயுள்ள ஏதோ ஒரு சித்தின் வடிவானது, தனது விரிவடைந்த ஒளியினால், எல்லா இருட்தொகுதிகளையும் களையவல்ல திறமையைப்பெற்று விளங்குகின்றது. அச்சிறப்புவாய்ந்த ஒளியானது என்னுடைய அறியாமை என்னும் இருட்தொகுதிகளை அடியோடு களைந்துள்ளதாக என்னிடத்தில் எப்பொழுதும் ஒளிர்வதாக.

பவம்- உலகம்- மத்யம்- நடு க:- அபி- ஏதோ ஒன்று எனச் சொன்னதால், வாக், மனம் இவையிரண்டுக்கும் எட்டாததாயுள்ள சுத்தசித்தின் வடிவம் என்பது. “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே- வாக்குள் வார்த்தைகள்- யாவும் எக்காரணத்தால் ப்ரஹ்மத்தை யுணர முடியாது திரும்புகின்றனவோ” என்பது ச்ருதியாகும்.

பவந்-மணி:- பவத்- உனது, மணி:- இரத்திமை, நீயே இரத்தினத்தின் வடிவாய்த் திகழுகின்றாய். மணி சிந்தாமணி எனவுமாம். உனது வடிவாயமைந்த சிந்தாமணியானது தொண்டர்கள் விரும்புகின்றவைகளை வரையாது கொடுப்பதுபோல, நீ எனக்கு எப்பொழுதும் (உன்னை விட்டுப்பிரியாத) ஸமாதி நிலையைக்

கொடுத்து என்னை உன்னோடு ஒளிரச் செய்யவேண்டும் என்பது கவியினுடைய வேண்டுகோளாகும்.

ஸ்வ-ப்ரபா.... ஸம்ததி: — தனது ஒளியின் பரவுதலால் களையப்பெற்றுள்ள இருட்தொகுதிகளுடைய எல்லை என்பது. அது அக்யாதி-க்யாதி-ப்ரமம்-மயக்கம். அ- இன்மை. அந்த மயக்கமில்லாத நிலை. ப்ரவ்ருத்தியின் தன்மையைப் பெற்று விளங்குவது எனச் சொல்லப்பெறும்.

ப்ரஸர = பரவுதல், த்வஸ்த = அழிப்பது, பர்யந்த-எல்லை, த்வாந்த = இருட்தொகுதி, பவ = ஸம்ஸாரம், பிறவி, மணி = இரத்தினம், ஒளி.

कां भूमिकां नाधिशेषे किं तत् स्याद् यन्न ते वपुः ।

श्रान्तस्तेनाप्रयासेन सर्वतस्त्वामवाप्नुयात् ॥ ९ ॥

श्रान्त:- (ஸம்ஸாரத்தில்) களைப்படைந்த (நான்) **அ-ப்ரயாசென-** எளிமையான வழியோடு, **சर्वत:-** எங்கும் நிறைந்துள்ள, **त्वाम्-** உன்னை, **आप्नुयाम्-** அடைவேன். **यत्-** ஏனெனில், **काम्-** ஏதோ ஒரு, **भूमिकाम्-** நிலையை, **न-अधिशेषे-** நீ அடைவதில்லையோ, **ते-** உன்னுடைய, **वपुः-** மேனியானது, **येन-** எக்காரணத்தால். **तद्-** அதுவாக, **किम्-** ஏன், **न- स्यात्-** இருக்கவில்லையோ? (அக்காரணத்தினால் என்பது)

காம் பூமிகாம் நாதிசேஷே

கிம் தத்ஸ்யாத் யந்த் தே வபு:.

க்ராதஸ்தேநாப்ரயாமேந

ஸர்வதஸ்த்வாம் வாப்நுயாத். (9)

பிறவித் தொல்லையினால் களைப்படைந்த (நான்) எளியதாயுள்ள மூபற்சியின் வாயிலாக எங்கும் நிறைந்துள்ள உன்னை எப்படியாவது அடைவேன். நீ எவ்விதமான மாறுதலுமின்றி ஒரே நிலையிலுள்ளாய் அன்றோ. ஏனெனில் எக்காரணத்தால் உனது சரீரமானது அந்த- (மாறுதலுள்ள) நிலையையடைவதில்லையோ.

சீராந்த:- அப்ரத்பபிஜ்ஞாதவடிவாய், (பிரத்யபிஜ்ஞாதமான- ப்ரதி- அபிஜ்ஞாதம்- சிவனைக்குறித்த அறிவைத்தெளியச்செய்தல், அது இல்லாதது அப்ரத்யபிஜ்ஞாதம் என்பது. எனவே இந்த அறியாதமையால் நீண்டகாலம் பிறவித்தொல்லையில் உழன்று கொண்டிருந்தவன் எனச் சொல்லியவாறு, த்வாம்- உன்னை; 'சித்தின் வடிவாயுள்ள உன்னை, தியானம்-சிந்தனை' ஆராதனை என்ற இவை ஒன்றும் இல்லாமல் என்பதாகும். **ஸர்வத:-** எங்கும் எங்கும் எப்பொருளிலும் முழுவதுமாக நிறைந்துள்ள உன்னை எனது ஸமா வேகத்தினால் எந்த விதத்திலாவது ஆட்சொண்டு விடுவேன் என்பது தொண்டனுடைய உறுதி என்பது ஸாரம்.

பூமிகாம் - நிலை; அவஸ்திதி - நிலைத்த இருப்பு எனவுமாம். **அதி-சேஷே-அதி - சேஷே-அதி** என்பது உபஸர்கம் மேல் என்பன போன்ற பல பொருளை இச் சொல் சுட்டி நிற்கும். **சேஷே-** என்றது சீ என்ற வினைச்சொல். அதற்கு. துயில். நிலை என்ப பல பொருள் கருண்டு. அந்த வினைச் சொல்லோடு உப-அதி-என்பன போன்ற உபஸர்கங்கள் இணையும்பொழுது பொருள் மாறுபடும். இங்கு நிலை எனப் பொருள். இவ்

விடத்தில் ந-அதி-சேஷே-ந-இன்மை-அதி-மேல்-சேஷ - நிலை, எனவே நிலைத்திருப்பது இல்லை என்பது அச்சொல்லின் பொருள். அதாவது எந்த நிலையிலும் நீ மாறுதல் இல்லாது இருப்பவன் என்பது. வெளியே இயங்குகின்றவையும், உள்ளே இயங்குகின்றவையாய் மாண வஸதுக்களில் நீ நிறைந்து விளங்குவதால் உன்னிடத்தில் ஒரு மாறுதலையும் காணமுடியாது என்பது ஸாரம், யாவும் உனது வடிவாகவே உலகத்தில் காணப் பெறுகின்றது என்பது கருத்து (9)

भवदङ्गपरिष्वङ्गसंभोगः स्वेच्छयैव मे ।

वटतामियति प्राप्ते किं नाथ न जितं मया ॥ १० ॥

மஹ-அங்-பரிஷ்வங்-சம்போக:- உன்னுடைய அவயவத்தினுடைய தழுவுதலால் தோன்றுகின்ற ஸ்பர்சமானது, சுவ-தனது விருப்பத்தினால் (ஸ்வதந்த்ரம்), மெ-எனக்கு, வடதாம்- உண்டாவதாக. ஹே நாத-ஓ தலைவ! இயதி-இந்த அளவு, பரிசே-அடைந்துள்ளபொழுது, மயா-என்னால், கிம்-ஏன், ந ஜிதம்- வெற்றி கொள்ளப் பெற்றதாக இருக்காது? (வெற்றிகொள்ள முடியுமென்பது).

பவதங்கபரிஷ்வங்கஸம்போக : ஸ்வேச்சயைவ மே.

கடதாமியதி ப்ராப்தே கிம் நாத ந ஜிதம் மயா (10)

உன்னுடைய திருமேனியினுடைய தழுவுதலால் தோன்றுகின்ற ஸ்பர்சமானது (உணர்ச்சி) எனக்கு ஸ்வதந்த்ரமாகவே அமைவதாக என்ற இந்த அளவு நான் அடைந்துள்ள பொழுது ஓசமன! தலைவ! என்னால் எவ்வாறு உன்னை வெற்றி கொள்ள மல் இருக்க

முடியும்? உன்னை வெற்றி கொண்டவனாகவே நான் இருப்பேன் என்பது கருத்து.

அங்க-பரிஷ்வங்க:- அங்க- சரீரம்- பரிஷ்வங்கம்- இறுத்தமுவுதல். அதாவது ஈசனுடைய அவயங்களோடு இணைந்துள்ள ஸ்பர்சநஸூகம். ஸமாதிநிலையில் ஈசனைக் காணிகொண்டு அவனை இறுகத் தழுவிக்கொண்டபொழுது அவனும் நானும் ஒன்றேயானோம் என்ற உணர்ச்சி என்பது கருத்து. **ஸ்வேச்சயா -** விரும்பியவாறு, தன்னிச்சையாகத் தடங்கலற்ற நிலை என்பது சொல்லப் பெற்றது. அவ்விதமில்லாது எப்பொழுதாவது ஒரு ஸமயம் தோன்றும் நிலை அன்று என்பது தாத்பர்யம்.

கிம் ந ஜிதம் - கிம் என்ற சொல் கேள்வியைச் சொல்லும். இவ்வாறு உன்னோடு ஸமாதியில் ஒன்றாகவே இணைந்துள்ள நான் உன்னை எவ்வாறு வெற்றி கொள்ளாமல் இருக்கமுடியும்? எனவே எந்த நிலையிலும் நான் வெற்றி கொண்டவனாகவே இருக்கின்றேன் என்ற தொண்டனுடைய பெருமிதமும் இவ்விடத்தில் உறுதியோடு கூட வெளியிடப்பெற்றது என்பது இச் செய்யுளின் ஸாரம். (10)

प्रकटीभव नान्याभिः प्रार्थनाभिः कदर्थना : ।

कुर्मस्ते नाथ ताम्यन्तस्त्वामेव मृगयामहे ॥ ११ ॥

इति श्रीमहामहेस्वराचार्य-श्रीमदुत्पलदेव-

महाराकविरचितः श्रीशिवस्वराजः संपूर्णः

ஹே நாத ! ஓ தலைவனே ! அந்யாமி - மற்றவையான, பார்யநாமி: வேண்டுமோள்களினால், கத்யநா: - உபயோகமற்றவைகளை, (உன்னுடைய, சித்தின் வடிவாயமைந்துள்ள ஆத்மாவுக்கு) ந கும். - செய்யமாட்டோம். (யத: ஏனெனில், தாமயந்த: எதிர்பார்த்துக் கொண்டுள்ள அநுராகத்திற்கு, அடிமையாயுள்ள நாங்கள், சுவாமி-பவ- (சித்தின் வடிவாயமைந்த) உன்னையே, சூரியமஹே- தேடிக்கொண்டிருக்கின்றோம். (அத: ஆகையினால்) தை- உன்னுடைய (வடிவத்தை) சகதிமவ- வெளிப்படுத்துவாயாக.

ஐதி-இவ்வாறு, ச்ரீமஹாமஹேசுவர-ஆசார்ய ச்ரீமத்-உத்பல-தேவ-மஹாக-விசிந்த: - ஆராதிக்கத்தக்க பெருமை வாய்ந்த தலைவனும், ஆசாரியபுருஷனும், ஸ்ரீமதுமாதிய உத்பலதேவன் என்ற தபஸ்வியினால் இயற்றப்பெற்ற, அஷ்வ-விசுரண-அஷ்ய: அத்வாக்களுடைய விசேஷமாயுள்ள ஒளியை வெளியிடுவது என்ற பெயருடைய, ச்ரீசிவஸ்தவராஜ: - ஸ்ரீசிவனைச் சார்ந்த சிறந்த துதியானது, ச்ரீ: - நன்கு நிறைவுற்றது.

ப்ரகம பவ நாந்யாமி: ப்ரார்த்தநாமி: கதர்த்தநா:.

குர்மஸ்தே நாத தாம்யந்தஸ்த்வாமேவ ம்ருகயாமிஹே.(11)

ஓ ஈசான: தலைவ ! உபயோகமற்ற வேறுவேண்டுகளினால், சித்தின் வடிவாயமைந்துள்ள உனது ஆத்மாவுக்கு நாங்கள் ஊறு விளைவிக்கமாட்டோம். ஏனெனில், நாங்கள் சித்தின் வடிவாயுள்ள உன்னையே எப்பொழுதும் எதிர்பார்த்துத் தேடி அலைந்து கொண்டிருக்கின்றோம் என்பதால் என்க. எனவே உன்னுடைய சிறந்த சித்தின் வடிவத்தை எங்களுக்குப் புண்படுத்துவாயாக என்பது தொண்டர்களுடைய வேண்டுகோளாகும்.

ப்ரார்த்தநாபி:- வேண்டுகோள்களினால் என்றது தொண்டர்களுடைய ஸமாவேசத்தின் பொருட்டு வெளியிடுகின்ற வேண்டுகோள் என்பது கருத்து.

கதர்த்தநா:- வீணானவை, உபயோகமற்றவை. பொருளற்றவை எனவுமாம்: **தே-** உன்னுடைய- அதாவது பெருமைமிக்க சித்தின் வடிவாயமைந்துள்ள நிலை என்பது. **தாம்யந்தர-** எதிர்நோக்கியிருப்பவர்கள்- 'தமு' என்ற வினைக்கு எதிர்பார்த்தல் என்பது பொருள்.

அதாவது - நெருக்கமுற்ற ஆசையோடு கூடியவர்களான உனது தொண்டர்களாகிய நரங்கள், உன்னைப்போன்ற சித்தின் வடிவாயமைந்த வஸ்துவை காணமுடியாத காரணத்தால் வீணான வேண்டுகோளை விடுத்து, உன்னை காணவிடவாகக் காண்பதற்கு விழைவுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு, உன்னையே தஞ்சமடைந்தவர்களாகத் தேடியலைகின்றோம். எனவே, உனது சித்தின் வடிவை எங்களுக்குப் புலப்படுத்துவாயாக என்பது இச்செய்யுளின் திரண்டஸாரம். சிவம்.

இவ்வாறு ஆராதிக்கப்பெற்ற பெருமைவாய்ந்தவனும், ஆசாரியபுருஷனும், ஸ்ரீமானுமாகிய ஸ்ரீமதுத்பல தேவன் என்ற தபஸ்வியால் இயற்றப்பெற்ற அத்வாக்களுடைய விசேஷமாயுள்ள ஒளியை வெளியிடுவது என்ற ஸ்ரீசிவனைச் சார்ந்த சிறந்த துதியானது இவண் நிறைவெய்தியது.
சிவார்ப்பணம்

शिवाय गुरवे नमः

श्रीमहामहेश्वराचार्यश्रीमदुत्पलदेव-

भट्टारकविरचितः

श्रीशिवस्तवराजः

ओं त्वय्यानन्दसरस्वति समरसतामेत्य मम चेतः ।

परिहरतु सकृदियन्तं भेदाधीनं महानर्थम् ॥ १ ॥

ஓ நாய - தலைவ ! மம - என்னுடைய சேத - மனமானது
ஆனந்தசர்வதி ஆநந்தக் கடலின் வடிவாயமைந்துள்ள.
தவிய உன்னிடத்தில், சமரஸதாம் - ஸமரஸத்தன்மையை, எய்ய -
அடைந்து- சகூ-ஒரு தடவை, இயந்தம்-அல்லையற்ற, மெ
அதீனம்-வேற்றுமைக்குப் பரவசமாயிருக்கின்ற. மஹானர்தம்
பெருகிய துயரத்தை - பரி-ஹரது-அழிப்பதாக.

சிவாயாகுரவே நம :

ஸ்ரீமஹாஹேச்வராசார்ய ஸ்ரீமதுத்பலதேவ -

பட்டாரகவிரசித :

ஸ்ரீசிவஸ்தவராஜ :

தவய்யாநந்த ஸரஸ்வதி

ஸமரஸதாமேத்ய மம சேத:.

பரிஹரது ஸக்ருதியந்தம்

பேதாநீதம் மஹாநர்த்தம். (1)

ஓ தலைவ! என்னுடைய மனது ஆநந்தக்கடலின்
வடிவாயமைந்துள்ள உன்னிடத்தில் ஸமரஸத்தன்மை
யையடைந்து ஒரு தடவையாவது, எல்லையற்றதும்,

வேற்றுமைக்கு அடிமையாயுள்ளதுமான, பெருகிய துயரத்தைக் கணைவதாக.

ஆநந்தம் - பரவிய மகிழ்ச்சி. **ஸரஸ்வதி** - கடல், "सर-स्वान् रसिकेऽसुखौ - ஸரஸ்வாந் ரஸிகோம்புதௌ" — ஸரஸ்வான் என்ற சொல், ரஸினைகளையும், கடலையும் குறிப்பது என **விச்வகோசம்** சொல்லும், எனவே ஆநந்தவெள்ளம் நிரம்பிய கடல் என்பது தாத்பர்யம். **ஸமரஸதாம்** - சிவனோடு ஒன்றிய நிலை. அதாவது ஸமாவேச வடிவாயமைந்த கைவல்ய நிலையென்பது - ஸமாவேசம் - ஸமாதி - சைவல்யம் - சேவலஸ்ய - ஸர்வோபாதிவர்ஜிதஸ்ய - எல்லா (வேட்கைகளும்) விடப்பெற்றுள்ள நிலை என்பதாகும். **பரிஹரது** - களைதல் அதாவது மறுபடியும் தோன்றாது அடியோடு சளைவது என்பது. பரி-என்ற உபஸர்கத்தின் பொருள். **பேத-அதீநம்** - பேதம் வேற்றுமை - அதீநம் - அடிமை - அதாவது சிவனையும், உலகத்தையும் பிரித்துப் பார்ப்பது என்பது. எனவே சிவமயமாயிருப்பது உலகம் என்பது கருத்து. **இயந்தம்** - இவ்வளவுதான் என்பது இல்லை. அதாவது முடிவற்றது என்பது

॥

एतन्मम न त्विदमिति राद्वेषादिनिगडदृढमूले ।

नाथ भवन्मयतैः प्रत्ययपरशुः पतत्वन्तः ॥ २ ॥

ஹே நாத-ஓ தலைவ ! **एतत्-இது**, **मम** - என்னுடையது, **इदम्-இது**, **न तु** - என்னுடையது அல்ல. **इति** - என்ற **राग-द्वेष-आदि-निगड-दृढ-मूले** - ஆசை, பகை முதலிய தளைகளினால் பிணைக்கப்பெற்ற அடிமையாயுள்ள, **अन्तः** - மனத்தினுள்,

भवत् - मयता येय - मयय-परयुः - உனது வடிவாயபைந்துள்ள
ஒன்றிய நம்பிக்கையென்றும் கோடரியானது, पतु -
விழுவதாக.

ஏதம்ம நதத்விதமிதி

ராகத்வேஷாதிநிகடத்ருடமுலே.

நாத பவந்மயதைக்ய -

ப்ரத்யயபரசு : பதத்வந்த : (2)

ஓ தலைவ ! இது என்னுடையது. இது என்னு
டையது அன்று என்ற ஆசை, பகை முதலிய தளை
களினால் நன்கு பிணைக்கப் பெற்ற அடிப்பகுதியில்,
உள்ளே (மனத்துள்ளே) உனது வடிவாயமைந்துள்ள
ஒன்றிய நம்பிக்கையென்றும் கோடரியானது
விழுவதாக.

ஏதத் என்றது - ஸுகத்திற்குதக் காரணமாயுள்ள
இது என்னுடையது. இதம்-இந்த இந்த துக்கத்திற்குக்
காரணமாயுள்ளது என்னுடையது அன்று என்பதைச்
சொல்லியது. அதாவது எனக்கு ஸுகம் உண்டாக
வேண்டும். துக்கம் உண்டாக வேண்டாம் என்பது
போன்ற ஆசை, பகை முதலியன என்பது கருத்து.

எனவே, இவ்வாறுள்ள வேற்றுமையினால் பிடித்
துக் கொள்ளப்பெற்ற ஆசை, பகை என்ற தளையினால்
நன்கு பிணைக்கப்பெறுகின்ற மனத்தின் அடியில் என்
பது கிடைக்கப் பெறும். மற்றும் சிவமயமாயுள்ள ஒன்
றிய உறுதியானது. சித்தினிடத்தில் ஒன்றியுள்ள
உறுதியேயாததலால் அந்த உறுதியென்றும் கோடரி

யினால் என்மனத்தே அரும்பியுள்ள வேட்கை, வெறுப்பு இவ்விரண்டையும் பிளக்க வேண்டுமென்பது தொண்டனுடைய வேண்டுகோளாகும். (2)

गलतु विकल्पकलङ्कावली समुल्लसतु हृदि निरर्गलता ।

भगवन्नानन्दरसाप्लुतास्तु मे चिन्मयी मूर्तिः ॥ ३ ॥

ஐ மகவந்- ஓ பகவன் ! விகல்-கலங்க-ஆவலி- விகல்ப மென்றும் பாபத்தின் தொகுதியானது, गलतु- நழுவுவதாக. निरर्गलता- தடையில்லாத நிலையானது, समुल्लसतु- நன்கு ஒளிவர்தாக. मे- என்னுடைய, चिन्मयी- சித்தின் வடிவாயமைந்த, मूर्ति : சரீரமானது. आनन्द-ரச-ஆலுதா- ஆநந்தரஸத்தினால் நனைந்ததாக, अस्तु- இருப்பதாக.

கலது விகல்பகலங்கா-

வலீ ஸமுல்லஸது ஹ்ருதி நிரர்கலதா.

பகவந்நாநந்தரஸா-

பலுதாஸது மே சிந்மயீ மூர்த்தி : (ங)

அறுவகை ஐச்வர்யங்களும் நிறைந்துள்ள ஓ ஈச ! விகல்பமென்றும் பாபங்களின் தொகுதியானது நழுவுவதாக. தடங்கலற்ற நிலையானது மனத்தின் கண் ஒளிர்வதாக. சித்தின் வடிவாயமைந்த சரீரமானது (உருவம்) ஆநந்தவெள்ளம் என்னும் ரஸத்தினால் நனைந்துள்ளதாக இருக்கட்டும்

கலங்க-ஆவலீ - கலங்கம்-பாபம்-மாசு - ஆவலீ - தொகுதி - என்றதால் - விகல்பங்களுக்குப் பேதங்களுடைய முக்யத்தன்மை உள்ள காரணத்தால் இவ்வாறு சொல்லப்பெற்றது. நிரர்கலதா-தடங்கலற்ற தன்மை - அதாவது. சிவனுடைய ஸமாவேசத்தில் ஐயமகன்ற நிலையின் தன்மை. அல்லது ஸ்வதந்தரத்

தினுடைய தன்மை. - அதாவது ஸ்வதந்த்ரமாகவே சிவனுடைய ஸமாவேசத்தில் இணைவது என்பதுமாகும். சிம்மயீந்மூர்தி : என்றது - ப்ரமாதாவின் தன்மை-ப்ரமாதா-ஞானவடிவினன் என்பது. ஆந்த-ரஸ-ஆப்லுதா - என்றது - ஸமாவேசத்திலிருந்து தோன்றுகின்ற ஆந்தத்தின் அசைவற்ற நிலையில் மூழ்கியிருப்பது என்பது பொருள் (3)

ராगादिमयभवाण्डक-

लुठितं त्वद्भक्तिभावनाम्बिकाः तैस्तैः।

आप्यायतु रसैर्मा

प्रवृद्धपक्षो यथा भवामि खगः ॥ ४ ॥

ரா.அ.தி. ம.ய. ப.வ. அ.ண்ட.க. - லு.தி.த.ம் - ஆசை முதலியவைகளால் லமைந்த ஸம்ஸாரமென்னும் கோளத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கின்ற, மா.ம் - என்னை, த்வ. - ப.கி. - ப.வ.நா. அ.ம்.ப.கா. - உன்னுடைய பக்தியென்றும் சிந்தையாகிற அன்னை யானவள், தை : தை : - அந்த, அந்த, ர.சை : - ர.ஸ.ங்களினால் - அ.ப.ய.ய.து - திருப்தி செய்வதாக. ய.தா - எவ்வாறு, ப.வ. - ப.கி. - வளர்ச்சியுற்ற இறகையுடைய, க.க. : - பறவையானது (இருக்குமோ அவ்வாறு) ப.வ.மி - இருக்கிறேன்.

ராகாதிமயபவாண்டக-

லு.தி.த.ம் த்வ.த.ப.கி.ப.வ.நா.ம்.ப.கா. தை.ஸ.தை.:

ஆ.ப.ய.ய.து ர.ஸைர் மா.ம்

ப.ரு.வ.ரு.த்த.ப.கே.ஷா. ய.தா. ப.வா.மி. க.க. : (4)

ஆசை முதலியவைகளால் அமைந்த ஸம்ஸாரமென்னும் கோளத்தில் உழன்று கொண்டிருக்கின்ற என்னை, உன்னைச் சார்ந்த பக்தியென்றும் சிந்தனைவடிவாய்மைந்த அன்னையானவள், அந்த அந்த ரஸங்களி

னால் திருப்திசெய்வதாக. எவ்வாறு நன்கு வளர்ச்சி யடைந்த இறக்கையையுடைய பறவை இருக்குமோ அவ்வாறு நான் இருக்கிறேன்.

ராக-ஆதிமயே - ஆசையின் வடிவாய் என்றதால்; பிறவிக்குக் காரணமாயுள்ள ஆசைகளினால் அன்றோ ஸம்ஸாரத்தினையில் கட்டுண்ட நிலை ஒருவனுக்கு உண்டாகின்றது, அத்தைகைய ஆசையின் வடிவாயுள்ள பிறவி யென்றும் கோளத்தில் மேலும் கீழுமாக விழுந்து உருண்டு கொண்டுள்ள நிலையில் நான் இருக்கிறேன் என்பது கிடைக்கப்பெறும். **த்வத்-பக்தி பாவநா**—உன்னைச் சார்ந்த—உன்னிடத்திலேயே தோன்றிய பக்தியின் சிந்தனையென்றும், **மாதா**-அன்னை எனச் சொல்லியதுமாம்.

தைஸ்தை:-தை: தை: ரஸை: - அந்த அந்த ரஸங்களினால் என்றது - பரமானந்த ஸாரவடிவாயமைந்த ரஸங்கள் என்பது கருத்து.

ப்ர-வ்ருத்த-பக்ஷ:—வளர்ச்சியடைந்த இறக்கை-எனச் சொல்லியதன் கருத்து வருமாறு—இவ்விடத்தில் **ப்ர-** என்ற உபஸர்கம் மிகை-வளர்ச்சி என்பன போன்ற பொருளைச் சுட்டும். **பக்ஷ:** என்பது - தனது கொள்கை எனவுமாம்; எனவே மிகுந்த சிரமத்தொடு அடையப் பெற்ற, வியாப்தி-பரவியுள்ள-ஞாநம்-உணர்வு, கிரியை-செயல் என்ற இவைகளுடைய வடிவாயமைந்த தனது கொள்கை எனவும் பொருள் கிடைக்கும்.

கக: - பறவையானது எவ்வாறு ஸ்வந்த்ரமாக நிர்மலமான ஆகாயத்திலும், திசைகளிலும் செல்லுகின்றவோ, அவ்வாறு நானும் இருக்கின்றேன். கோளத்தில் உழலுகின்ற பறவை அன்னையினுடைய ரஸங்களினால் திருப்தி செய்யப் பெறுகின்றது. (வளர்ச்சியடைகின்றது) பிறகு ஆகாயத்தில் ஸ்வச்சந்தமாகப் பறக்கின்றது. அது போல் நானும் என்பது இச் செய்யுளின் தாத்தார்யம் (4)

त्वच्चरणभावनामृतरसास्वादनैपुणं लभताम् ।

चित्तमिदं निःशेषितविषयविषासङ्गवासनावधि मे ॥ ५ ॥

செ: என்னுடைய, **இதம்:** இந்த, **चित्तம்:** மனதானது **निःशेषित-विषय-विषा-आसङ्ग-वासना-अवधि** - மீதியில்லாத விஷயமென்னும் விஷத்தின் தொடர்புள்ள வாஸனையின் எல்லை வரையில், **त्वच्चरण-भावना-अमृत-रस-आस्वाद-नै-पुणम्** - உனது சரணங்களுடைய சிந்தனையென்றும் அமுதரஸத்தின் ஸாரத்தைப் பருகுவதில் திறமையின் தன்மையை, **लभताम्:** அடைவதாக.

த்வச்சரணபாவநாம்ருத-

ரஸாஸ்வாதநைபுணம் லபதாம்.

சித்தமிதம் நி: சேஷித-

விஷயவிஷாஸங்கவாஸநாவதி மே. (5)

என்னுடைய இந்த மனது மீதியில்லாத விஷயங்கள் என்னும் விஷத்தில் தொடர்புள்ள வாஸனையின் எல்லை வரையில், உனது சரணங்களுடைய சிந்தனை என்னும் அமுதரஸத்தின் ஸாரத்தைப் பருகுவதில் திறமையின் தன்மையைப் பெறுவதாக.

த்வச் - சரண - பாவநா நைபுணம் - உன்
 னுடைய பக்தி என்னும் சிந்தனை, அச் சிந்தனையே
 அமுதரஸமாயுள்ள, சிறந்த ஆனந்த வெள்ளப் பெருக்கு.
 அதைச் சுவைப்பதில் வியக்கத்தக்க மனவெழச்சியுள்ள
 திறமை வாய்ந்த சித்தத்தை அடைவதாக என்பது
 கருத்து. அந்தச் சித்தம் எத்தகையதெனில் - மிச்ச
 மில்லாத முடிவையுடைய விஷயங்களுடைய பற்றுக்
 கோட்டின் வாஸனைகள். அதுவே விஷம் என இங்கு
 உருவகம் செய்யப் பெற்றுள்ளது. உணர்வைப் பெற்ற
 ஹாலாஹலமென்னும் துயரத்தின் எ ல் லை யோ டு
 கூடியது என்பது.

பாவநா = சிந்தனை, ரஸஸார = ரஸச்சாறு. ஆஸ்
 வா த = பருகுதல். நைபுண = திறமை. நி:சேஷ - மிச்ச
 மில்லாதது. ஆஸங்க = ஸம்பந்தம், தொடர்பு, வாஸனை.

त्वद्धक्तिपनदीधितिसंस्पर्शनिमैष दूरतरम् ।

चेतोमणिर्विमुञ्चतु रागादिकतप्तवह्निकणान् ॥ ६ ॥

சம- என்னுடைய, ஷ:- இந்த, ஷ்தோமணி:- மனதென்
 னும் மணியானது, த்வ-மக்தி-தபந-திதி-ததி- உன்
 னிடத்திலுள்ள, பக்தியென்றும் ஸூர்யனுடைய கிரணங்
 களின் சேர்க்கையின் காரணமாக, ரா-அதிக-த-வஹ்நி-
 கணா- ஆசை முதலியவையினால் கொதிக்கப் பெற்ற
 நெருப்புத் துகள்களை, தூரதம் - வெகுதொலைவில் இருக்கு
 மாறு, விமுஞ்சு - நன்கு விடுவிப்பதாக.

த்வத்பக்திதபநதிதிதி-

ஸம்ஸ்பர்சவசாந்மமைஷ தூரதரம்.

சேதோமணிர் விமுஞ்சது

ராகாதிகதப்தவஹ்நிகணாந். (6)

என்னுடைய மனதென்ற மணியானது. உன்னிடத்திலுள்ள (எனது) பக்தியென்னும் ஆதவனுடைய கிரணங்களின் சேர்க்கையினால் ஆசைமுதலியவைகளால் தாபத்தைப் பெற்றுள்ள நெருப்புத்துகளை வெகுதொலைவில் இருக்குமாறு அகற்றுவதாக.

சேதோ-மணி : என்றது-உசிதத்தின் காரணமாக சித்தமென்னும் (மனம்) ஸுரீரயகாந்த இரத்தினம் என இங்கு உருவகம் செய்யப் பெற்றுள்ளது.

த்வத் - பக்தி - வசாத் - என்றது - உன்னிடத்தில் நெருக்கமுற்ற எனது பக்தியினால் ஸமாவேசமுற்ற ஸுரீரயனுடைய கிரணங்களின் சேர்க்கை என்பது கருத்து. **ராகாதிக.....கணான்** - ராங்கள் முதலியவையவைகளே கொதிக்கப் பெற்ற நெருப்புத்துகள்கள். அவைகளைப் பார்ப்பதற்கும் முடியாத நெருப்புப் பொறிகள் எனவுமாம். எனவே அந்த நெருப்புப் பொறிகளை வெகு தொலைவில் அகற்ற வேண்டும் என்பது கவியினுடைய வேண்டுகோளாகும்.

ராக-ஆ-தி என்றவிடத்தில் - ஆதி என்ற சொல், த்வேஷம், மதம், மாத்ஸர்யம், அஸுரியா, சினம் என்பனவற்றையும் குறிப்பாக உணர்த்தும். தபந.— ஆதவன்.

तस्मिन् पदे भवन्तं सततमुपश्लोकयेयमत्युच्चैः ।

हरिर्हर्यश्वविरश्चामरा अपि यत्र बहिः प्रतीक्षन्ते ॥ ७ ॥

அதி-உஷ்ண:-மிகவும் உயர்ந்த, தஸிந்-அந்த, பதே-பரசக்தியின் வழியிலே, த்வாம்-உன்னை, உபசரணிகேயம்-துதிப்பவனாக இருக்கிறேன். ஹரி-ஹ்ரிஷ்வ-விரிஷ-அமர:- திருமால், இந்தரன், நான்முகன் என்ற தேவர்கள். அந்-எவ்விடத்தில், அஹி:-வெளியில், பரீக்ஷந்தே-எதிர்நோக்கியிருக்கின்றரோ

தஸ்மிந் பதே பவந்தம்

ஸததமுபச்லோகயேயமத்யுச்சை:.

ஹரிஹர்யச்வவிரஞ்சாமரா

அபி யத்ர பஹி: ப்ரதீக்ஷந்தே. (7)

திருமால், தேவேந்திரன், நான்முகன் முதலிய அமரசிரேஷ்டர்களும் உன்னை ஸேவிப்பதற்கு வெளியே காத்துக்கொண்டு எவ்விடத்தில் இருக்கின்றனரோ, அப்பெருமைவாய்ந்தவனும், சிறந்த பரசக்தியின் வழியிலே யுள்ளவனுமான உன்னை நான் எப்பொழுதும் துதித்த வண்ணம் இருக்கிறேன்.

உச்சை:-பதே-உயரிய பரசக்தியின் வழி என்பது பொருள். அதாவது - சக்திபாதத்தோடு கூடியவன் என்பது கருத்து. உப-ச்லோகம் என்றது-துதி என்ற பொருளைக் குறிக்கும். எனவே துதியினால் உன்னை நான் எப்பொழுதும், பாமர்ச்சம் - நினைத்தல் - செய்த வண்ணம் இருக்கிறேன் என்பது பொருள்.

ஹரி:- பாபத்தைக் களைபவன். ஹரி-அச்வன் - ஹரி என்ற பெயருடைய (பச்சைவர்ணமுள்ள) குதிரையை யுடையவன் - இந்திரன். (7)

भक्तिमदजनितविभ्रमवशेन पश्येयमविकलं करणैः ।

शिवमयमखिलं लोकं क्रियाश्च पूजामयीः सकलाः ॥ ८ ॥

भक्ति मद-जनित-विभ्रम-वशेन- பக்தியென்னும் மதத்தினால் தோன்றிய யாதொரு விலாஸமானது உண்டோ, அதன் காரணமாக, **करण:-** கண்முதலிய பொறிகளினால், **अविकलम्-** நிறைந்துள்ளதாகச் செய்து, **अखिलम्-** எல்லா, **लोकम्-** உலகையும், **शिवमयम्-** சிவத்தன்மை வாய்ந்ததாகவும், **सकला:-** எல்லா, **क्रिया:-** செயல்களையும், **पूजामयीः** பூஜையின் வடிவாயிருப்பனவாகவும், **पश्येयम्-** (நான்) பார்க்கிறேன்.

பக்திமதஜநிதவிப்ரம-

வசேந பச்யேயமவிகலம் கரணை:

சிவமயமகிலம் லோகம்

க்ரியா: ச பூஜாமயீ: ஸகலா: . (8)

ஓ ஈசான! உன்னிடத்திலே தோய்ந்த பக்தி என்னும் மதத்தின் எழுச்சியினால், என்னிடத்தில் தோன்றிய யாதொரு விலாஸமுண்டோ, அதன் காரணமாக எல்லா பொறிகளிலும் நிறைந்துள்ளதாகச் செய்து கொண்டு, இவ்வுலகமனைத்தையும் சிவத்தன்மைவாய்ந்ததாகவும், செயல்கள் யாவையும் உனது ஆராதனையின் வடிவாயமைநதுள்ளதாகவும் நான் காண்கின்றேன்.

பக்திமத **வசேந.** உன்னிடத்திலுள்ள இடையறாத பக்தியின் பரவசமாயெழுந்த மகிழ்ச்சியோடுகூடிய ஸமாவேதத்திலிருந்து தோன்றிய விலாஸத்தில் கட்டுண்டவன் என்பது.

கரணை:- கண் முதலிய பொறிகள் என்ற பன்மையைக் கொண்டு செவிகள், நாசிகள் முதலியவைகளையும் கொள்ளவேண்டும்.

அனிகலம்-நிறைவுற்றது. கலம்-குறைவு ஒரு பகுத்.
அப் பகுதியில்லாத்து. அனிகலம்-பரிபூரணம்-நிறைவு
என்பது பொருள்.

சிவமயம்- எல்லா வஸ்துக்களையும் சிவமயமாகக்
காண்பது. அதாவது-உலகில் தோன்றியுள்ள வஸ்துக்
கள் யாவும் சிவாமயமாகவே (சிவவடிவாகவே) காணப்
பெறுகின்ற நிலை. அவனன்றி வேறு ஒரு வஸ்துவும்
தனித்திருப்பதில்லை என்பது ஸாரம். சிவம்—மங்களம்,
எனவுமாம்.

கரியா:— கைகளால் செய்யப் பெறுகின்ற
செயல்கள். பூஜாமயீ: - ஆராதனை மயமாயிருப்பது.
அதாவது - தொண்டன் தான் செய்கின்ற காரியங்கள்
யாவையும் சிவனைக்குறித்த ஆராதனையாகவே கருது
கின்ற நிலை. ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதர் “ஐபோ ஐல்பம்
சில்பம்” எனவும், “ஆத்மா த்வம் கிரிஜா மதி:” எனவும்,
முறையே ஆனந்தலஹரியிலும், சிவானந்தலஹரியி
லும் சொல்லியுள்ளதையும் இங்கு அநுஸந்தானம் செய்
யத்தக்கது. (௨)

मामकमनोगृहीतत्वद्वक्तिकुलाङ्गनाणिमादिसुतान् ।

सूत्वा सुबद्धमूला ममेति बुद्धिं दृढीकुरुताम् ॥ ९ ॥

इति श्रीमहामहेश्वराचार्य श्रीमदुत्पलदेव.

मद्वारकविरचितः श्रीशिवस्तवराजः

संपूर्णः

மாமக-மனோ-गृहीत-त्व-भक्ति-कुल-अङ्गना- என்னுடைய மனத் தால் கொள்ளப் பெற்ற உனது பக்தியென்றும் குலமகளாம் குலேச்வரியானவள், अणिमा-आदि-सुतान्- அணிமா முதலிய பிள்ளைகளை, सूत्रा-தோற்றுவித்து, सु-बद्ध मूला- நன்கு பிணைக்கப் பெற்றுள்ளதாக . இருக்கின்ற காரணத்தினால், मम- என்னுடையது, इति-என்ற, बुद्धिम् புத்தியை, इदी-कुरुताम्- உறுதி செய்வதாக.

இதி- இவ்வாறு, **श्री महा-महेश्वर-आचार्य-श्रीमत् उत्पल देव-महारक-विरचितः** - ஸ்ரீமஹாமஹேஸ்வரராசாரியரான ஸ்ரீமாணாகிய உத்பலதேவபட்டாரகர் என்ற மஹானால் அருளப் பெற்ற, **श्रीशिव-स्तव-राजः** - ஸ்ரீசிவனுடைய சிறந்த துதியானது. **संपूर्णम्** - பூரணத்தை யடைந்தது, சிவம்.

மாமகமநோக்ருஹீத-

த்வத்பக்திகுலாங்கநாணிமாதிஸுதாந்.

ஸூத்வா ஸுபக்தமுலா

மமேதி புத்திம் த்ருட்குருதாம். (9)

என்னுடைய மனத்தால் கொள்ளப் பெற்ற உன்னிடத்தேயிலங்கும் பக்தி யென்னும், குலமகளாம் குலேச்வரியானவள் உள்ளேயிலங்கும் ப்ரதிபிம்ப வடிவாயுள்ளதை யடையச்செய்து, அணிமா முதலிய மக்களைத் தோற்றுவித்து, என்னை நன்கு பிணைக்கப் பெற்றுள்ளதால் எனது புத்தியும் உறுதியுள்ளதாகவே உன்னிடம் லயித்திருப்பதாக.

மாமக..... ஸுதாந் உன்னைத்தொடர்ந்த
எனது சித்தம்-மனது-அத்தொடர்பால் உன்னிடத்திலே
பக்தி என்னும் குலமகள் தோன்றினாள். அதாவது

இங்கு 'பக்தி' என்னும் சொல் பெண்பாலாயிருப்பது கொண்டு அந்தப் பக்தியைக் குலமகள் என உருவகம் செய்துள்ளது. அத்தகைய சிறந்த பக்தியென்ற குலமகளுக்கு அணிமாதிகள் என்ற குழந்தைகள் தோன்றினர் என்றது - ஈசனிடத்தில் தோய்ந்துள்ள மனப்பற்றுக் கொண்ட பக்தியானது முதிற்சியடையும் பொழுது அணிமா, மஹிமா என்ற எண்வகையான ஸித்திகளும் தொண்டனுக்கு தோன்றுவதாம் என்பது ஸாரம்.

மற்றும், அந்த அணிமா முதலிய குழந்தைகளைத் தோற்றுவித்து-என்னை நன்கு பிணைத்துள்ளாய் என்றது ஸம்ஸாரத்தில் மக்களைப்பெற்று உழன்று கொண்டு கரையேற வழியறியாதவனைப் போல நான் இல்லை. ஆனால் உன்னிடத்திலே உறுதியாயுள்ள பக்தியில் என் மனது தோய்த்து, அணிமா முதலிய எண்வகையான ஐச்வர்யங்களையும் நான் பெற்றுள்ளேன். அந்த ஐச்வர்யங்களும் உன்னிடத்திலன்றோ உள்ளன. எனவே நானும் உன்னிடத்திலே லயித்து, உன்லேடு இரண்டாகக் கலந்துள்ளேன் என்பது இத்துதியைப் புனைந்த கவியினுடைய உறிதியாயுள்ள அபிப்பிராயமாகும். சிவம்.

இவ்வாறு மஹாமஹேச்வராசார்ய ஸ்ரீமதுதபலதேவ பட்டாரகர் அருளிய ஸ்ரீசிவஸத்வராஜத்திற்கு
வாதூல வேங்கடஸுப்ரஹ்மண்ய சர்மாவின்
தநயன் ராமசந்தரசர்மா புனைந்துள்ள
ஸுரபி என்ற தமிழரை இவண் முற்றும்.
சிவார்ப்பணம்.

अनुबन्धः

श्रीशिवस्तवमञ्जर्याः श्लोकानुक्रमः (१)

भतीन्द्रियाय महसे 5	तस्मिन् पदे भवन्त 54
अवियुक्तः सदैवास्या 31	तावतैवास्मि संतुष्टः 35
आदिमध्यान्तशून्याय 13	त्रिघाम्नां धामरूपाय 24
आप्यायतु रसैर्मा 50	त्रिमूर्तिमूलभूताय 24
इत्येष परमार्थोऽपि 32	त्वचचरणभावनामृत 52
एतन्मम न त्विदम् 47	त्वद्भक्तितपनदीधिति 53
कंदर्पदर्पकालाय 15	त्वय्यानन्दसरस्वति 46
कां भूमिकां नाधिशेषे 40	देवासुरशिरोरत्न 26
कान्ताय निजकान्ताय 26	धरापोऽग्निमरुद्वयोम 10
कायवाङ्मनसैर्यत्र 32	नाथ भवन्मयतैका 47
कुर्मस्ते नाथ ताम्यन्तः 43	निबिडं ताप्यमानस्य 30
क्षणमात्रमपीशान 30	निर्विकल्पो महानन्द 33
लगतु विकल्पकलङ्क 49	परिहातुं सकृदियन्तं 46
घटतामियति प्राप्ते 42	पुरान्तकाय पूर्णाय 19
चतुर्वर्गवदान्याय 10	प्रकटीभव नान्याभिः 43
चित्तमिदं निःशेष 52	भक्ताय निजभक्तानां 23
चेतोमणिर्विमुञ्चतु 53	भक्तिमदजनितविभ्रम 56
	भगवत्तानन्दरस 49

भगवन् भवता पूर्ण 35

भवत्स्तुतिव्यरिकरी 33

भवदङ्गपरिष्वङ्ग 42

भवदावेशतः पश्यन् 34

भवाय भवसभूत 8

भावा विभान्तु मे शङ्कत 37

भुक्तिमुक्तिप्रदं भक्त्या 28

मामकमनोगृहीतः 57

योगिध्येयाय महते 13

रागादिमयमवाण्डः 50

विचरेयं निराकाङ्क्षः 34

वियोगसारे संसारे 31

विलीयमानस्त्वय्येव 37

विवाससे विवासाय 22

विशुद्धाय शुद्धभावाय 20

विश्वात्मनेऽविचिन्त्याय 15

विषाशनाय विहरद् 18

शियमयिमखिळं 56

शुद्धाय शुद्धभावाय 19

श्रान्तस्तेनाप्रयासेन 40

श्रुत्यन्तकृतवासाय 5

सततं भानु मे कोऽपि 38

सरिद्वामसमाबद्धः 18

सर्वभूतान्तरस्थाय 8

सूत्वा सुबद्धमूला 57

स्तोत्रैणानेन पूजायां 28

स्थूलसूक्ष्मविभागाभ्यां 8

स्वप्रभाप्रसारध्वस्तः 39

हरिहर्षश्चविरञ्चः 54

उदाहृतश्लोकानुक्रमः (२)

अणोरणीयान् 9	प्रधानक्षेत्रज्ञपतिः 12
अस्य महतो सूतस्य 6	प्रभवः सर्वभूतानाम् 9
उमार्धविग्रहं वन्दे 27	प्रवृत्तिश्च निवृत्तिश्च 7
एतद्धि मङ्गलं प्रोक्तं 22	प्रशस्ताचरणं नित्यम् 22
कल्याणं मङ्गलं क्षेमं 21	ब्रह्मैवेदं सर्वं 16
तस्य भासा सर्वम् 7	भीषास्माद् वातः पवते 14
तामुवाच महाराज 9	भुवि पयसि कृशानौ 16
तेभ्यो विलक्षणः साक्षी 25	मङ्गलाय च लोकानां 21
त्रिषु धामसु यद् भोग्यं 25	मह पूजायाम् 15
दिग्भराय नमः 23	यत् प्रयन्त्यभिसंविशान्ति 16
नमः शंभवे च 10	बहति कुचभराभ्यां 3
नमो भवाय च 10	शुभ चौचे 20
नमः कपर्दिने च 19	सदा ध्यानाच्च 4
पुरुष एवेदं सर्वं 16	स विश्वकृत् विश्ववित् 13
पूर्णमदः पूर्णमिदम् 21	

प्रधानपदानुक्रमः (३)

अग्नि 25	अविकल 56	कण 56	चिन्मयी 49
अङ्ग 42	अविचिन्त्य 15	कदर्थना 43	चिन्मात्र 25
अङ्घ्रि 26	अवियुक्त 31	कपर्द 18	चेतोमणि 53
अणिमादि 37	अशेष 13	कलङ्क 49	जन्मज्ञ 45
अतिदूर 16	असुर 26	कल्याण 21	ज्ञः 13
अतीन्द्रिय 5	आत्मयोनि 12	कान्ता 26	तपः 10
अत्युच्च 54	आदि 13	काय 32	तपन 53
अथर्वोङ्गिरस 6	आनन्द 46	काल 15	तप्त 53
अधीन 46	आप 1	कालकाल 12	तप्यमान 30
अनर्थ 46	आश्रुत 49	कालहन्ता 15	तर्कमात्र 19
अनिर्देश्य 4	आबद्ध 18	किरण 26	ताम्यन्तः 43
अनुरूप 33	आवली 49	कुचभर 3	त्रिधामा 24
अनुग्राह्य 6	आवेश 34	कुलाङ्गना 57	त्रिनेत्र 24
अन्तरस्थ 1	आसङ्ग 52	कृशानु 3	त्रिमूर्ति 24
अन्तरात्मा 29	आस्वाद 52	क्रिया 56	दर्प 15
अपर 54	इतिहास 6	क्षण 30	दीधिति 53
अप्रकास 40	इन्दु 1	क्षेत्रज्ञ 12	दुःखहन्तृ 4
अम्बिका 50	ईश 9	क्षेम 21	दूरतर 53
अरुणित 26	ईशान 30	खगः 50	दृक् 30
अर्कमूर्ति 1	उपनिषत् 6	गुणी 12	देव 36
अर्ध 26	उपलोक 54	गुणेश 12	द्वेष 47
अवद्य 3	उपेयुष 18	चतुर्वर्ग 10	घर 1
अवधि 52	ऋग्वेद 6	चन्द्रमौलि 15	धामा 25
अवनम्र 3	कंदर्प 15	चित्त 52	धामरूप 24

ध्वस्त 38	प्रजापति 9	भोक्ता 25	वातः 14
ध्वान्त 48	प्रत्यय 47	भोग 25	विद्या 16
निःशेषित 52	प्रदायी 22	भोग्य 25	विभाग 18
निःश्वसित 6	प्रधान 12	मखेश 1	विभ्रश 56
निगड 47	प्रभव 9	मङ्गल 21	विशुक्त 30
निबिड 30	प्रशस्त 21	मद 56	वियोग 31
निरस्त 13	प्रसर 38	मध्य 13	वियोजित 61
निराकङ्क्ष 34	प्रहर्ष 34	मरुद् 1	विरञ्च 54
निरामय 4	प्रार्थना 43	महत् 13	विलक्षण 25
निरगलता 44	फलदायी 10	महस् 5	विलीयमान 37
निर्गुण 13	बन्धहेतु 12	महानन्द 33	विवास 22
निर्विकल्प 33	बुद्धि 57	मारुत 3	विश्वकृद् 12
नैपुण 52	भव 21	मुक्ति 28	विश्वविद् 12
नैर्मल्य 37	भवन्मणि 38	मूलभूत 24	विश्वारम्भा 15
पक्षः 50	भवमध्य 38	मेघलव 57	विश्वेश 22
पयस् 3	भवन्मय 47	मृग 43	विषाशन 18
परमार्थ 32	भवसंभू 8	यजमान 3	विहरद् 18
परशु 47	भवाण्ड 50	यजुर्वेद 6	वृषस्कन्ध 18
परिपूर्ण 32	भावंभावं 37	योगिध्येय 13	व्याख्या 6
परिष्वङ्ग 42	भावाः 37	राग 47	व्यतिकरी 33
पर्यत 38	भीति 23	रागादि 50	व्योम 1
पवन 4	भीषा 14	लुठित 50	शंकर 4
पुराण 16	भुक्ति 28	लोचन 25	शंभु 6
पुण्यनाम 19	भूतनाथत्व 4	वदान्य 10	शर्म 21
पुरान्तक 19	भूमि 9	वह्नि 53	शशाङ्क 3
पूजा 28	भूमिका 40	वाङ्मनस 32	शद्वत् 37
पूजामयी 56	भूमिपति 9	वाङ्मय 33	शात 21
पूर्ण 35	भेद 46		शाद्वत् 5

शिरोरत्न 26	संतति 38	सर्वज्ञ 28	सूखा 57
शिवमय 56	संतुष्ट 35	सर्वभूत 9	सूर्य 35
शुद्धभाव 19	संभोग 42	सर्वविद् 12	सोम 25
शुभ 21	संस्पर्श 53	सविता 3	स्थूल 8
शून्य 13	सकलजननी	साक्षी 25	स्वप्रभा 38
श्रान्त 40	सदाशिव 25	सामवेद 6	स्वेच्छा 42
श्रुति 5	समरस 46	सुत 57	हरि 54
श्रुतिजन्मा 5	सरस्वति 46	सूक्ष्म 8, 9	हर्यश्च 54
श्लोक 6	सरिद्वाम 18	सूत्र 6	

அநுபந்தம் செய்யுட்களுடைய அகராதி (1)

அதீந்த்ரியாய மஹஸே 5
 அவியுத்த: ஸதைவஸ்யாம் 31
 ஆதிமத்யாந்தசூந்யாய 14
 ஆப்யாயது ரஸைர்மாம் 50
 இத்யேஷு பரமார்த்த 33
 ஏதந் மம ந த்விதமிதி 48
 கம்தர்பதர்பகாலாய 15
 காம் பூமிகாம் நாதிசேஷே 40
 காந்தாய நிஜகாந்தாய 26
 காயவாங்மநஸைர்யத்ர 33
 ரூர்மஸ்தே நாத 46
 ஷுணமாத்ரமபீசாந 30
 கலது விகல்பகலங்க 49
 கடதாமியதி ப்ராப்தே 42
 சதுர்வர்க வதாந்யாய 11
 சித்தமிதம் நி:சேஷ 52
 சேதோமணிர் விமுஞ்சது 53
 தராபோக்நிமருத் 1
 தர்கமாத்ராதிதூராய 11
 தஸ்மிந் பதே பவந்தம் 55
 தாவதைவாஸ்மி 36
 த்ரிதாம்நாம் தாமரூபாய 24

திரிமூர்த்தி மூலபூதாய 24
 த்வச்சரண பாவநா. 52
 த்வத்பக்திதபநதீதிதி. 53
 த்வய்யாநந்த ஸரஸ்வதி 46
 தேவாஸுர சிரோரத்ந 26
 நாத பவந்மயதைக்ய 48
 நிபிடம் தப்யமாநஸ்ய 30
 நிர்விகல்போ மஹாநந்த 34
 பரிஹரது ஸக்ருதியந்தம் 46
 புராந்தகாய பூர்ணய 20
 ப்ரகட்பவநாந்யாபி: 44
 பக்தாய நிஜபக்தாநாம் 23
 பக்திமதஜநித, 56
 பகவந்தாநந்தரஸ 49
 பகவந் பவதா பூர்ணம் 36
 பவத்ஸ்துதிவ்யதிகரீ 34
 பவதங்கபரிஷ்வங்க 42
 பவதாவேசத: பச்யந் 35
 பவாய பவஸம் பூத 8
 பாவா விபாந்து மே 37
 புக்திமுக்திப்ரதம் 28
 மாமகமநோக்ருஹித 58

யோகித்யேயாய 14
 ராகாதிமயபவ. 50
 விசரேயம் நிராகாங்கு: 35
 வியோகஸாரே ஸம்ஸாரே 31
 விஸீயமாந ஸ்த்வயேவ 37
 விவாஸஸே விவாஸாய 23
 சுத்தாய சுத்தபாவாய 20
 விச்வாத்மநேவிசிந்த்யாய 15
 விஷாசநாய விஹரத் 18
 சிவமயமகிலம் பச்யந் 56

ச்ராந்தஸ்தேநாப்ரயாஸேந 40
 ச்ருத்யந்த க்ருதவாஸாய 5
 ஸததம் பாது மே கோஸபி 39
 ஸரித்தாம ஸமாபத்த 18
 ஸர்வபூதாந்தரஸ்தாய 1
 ஸுத்வா ஸுபத்தமூல. 58
 ஸ்தோத்ரேண நேந 28
 தூலஸுக்ஷ்மவிபாக்ப்யாம் 3
 ஸ்வப்ரபாப்ரஸர்த்வஸ்த 39
 ஹரிஹர்யச்வவிஞ்ச. 55

மேற்கோளாகக் கொண்ட ஆசிரியர்களும், நூல்களும் (2)

அபிநவசம்கரர் 6
 ஆநந்தலஹரீ 57
 உபநிஷத் 4,5,7,8,9,12,14,21,24
 காளிதாஸ மஹாகவி 3
 சம்கரபகவத்பாதர் 57
 சிவஸஹஸ்ரநாமம் 8
 சிவாநந்தலஹரீ 57
 சிவாஷ்டோத்தரம் 19, 21, 23, 25
 ச்ருதி 10, 39
 ஸாயணசார்யர் 6
 தாது (பாடம்) 19, 20

தேவீபஞ்சஸ்தவீ 3
 தைத்திரீயச்ருதி 16
 பஞ்சதசீ 26
 புராணங்கள் 17, 18
 ப்ரமாண வசநம் 27
 புருஷஸூக்தம் 16
 மஹாபாரதம் 9
 முண்டகச்ருதி 16
 ருத்ரஸூக்தம் 19
 விச்வகோசம் 47
 ச்ருதி 10

மேற்கோளாகக் கொண்ட செய்யுட்களுடைய அகராதி (3)

அஜோநித்ய . சாச்வத : 8	புருஷ ஏவேதம் 16
அனோரஹீயாந் 9	பூர்ணமத: பூர்ணமிதம் 21
அஸ்ய மஹாதா பூதாஸ்யம் 6	ப்ரபவ: ஸர்பூதாநாம் 10
உமார்தவிக்ரஹம் 27	ப்ரவருத்தி: ச நிவ்ருத்தி: ச 7
ஏதத்தி மங்களம் 22	ப்ரசஸ்தா சரணம் நித்யம் 22
கபர்தாய நம : 19	ப்ரதாநகேஷத்ரஜ்ருபதி : 13
கல்யாணம் மங்களம் 21	ப்ரஹ்மைவேதம் விச்வம் 16
தத்ஸ்ருஷ்ட்வா 4	பீஷாஸ்மாத் வாத: 14
தஸ்ய பாஸா ஸர்வம் 7	புவி பயஸி கிருசாதௌ 2
தாமுவாச மஹாராஜ 10	பூதநாதத்வம் 4
திகம்பராய நம : 23	மங்களாய ச லோகாநாம் 21
தேப்யோ விலக்ஷண: 25	மஹபூஜாயாம் 15
த்ரிபுராந்தகாய நம : 21	யத்ப்ரயந்த்பி 16
த்ரிஷு தாமஸுயத் 25	யத்ரயத்ர 33
தைப் சோதநே 19	யஸ்ய நி: ச்வஸிதம் 6
நம: கபர்தநே ச 19	வஹதிசுபராப்யாம் 2
நம : சம்பவே ச 10	சுத செளசே 20
நம . ச்லோக்யாய ச 7	ஸதாத்யாநாச்ச 4
நமோ பவாய ச 10	ஸர்வம் சிவமயம் 33
பஜ ஸேவாயாம் 23	ஸ விச்வ க்ருத் 13
பர்வ பூரணே 19	ஸோமஸுர்யாக்நி : 25

